

El moviment independentista en la Catalunya contemporània 1975-2013

Institut del Voltreganès

Les Masies de Voltregà, 27 de setembre 2013

AGRAÏMENTS

Aquest treball no hauria estat possible sense el suport i la col·laboració de les següents persones o col·lectius:

- Roger Mateos, Jordi Ortiz, Salvador Cardús i Àlex Garrido que van cedir-me una estona del seu temps per respondre les preguntes de les entrevistes del treball.
- La meva família i amics per la paciència i ajuda que m'han donat.

ÍNDEX

1. Introducció	5
2. Antecedents històrics	8
3. L'independentisme després de la dictadura: 1975-1990.....	11
3.1- La recuperació de la democràcia: Estatut de Sau	11
3.2- Recuperació cultural catalana	11
3.3- Recuperació de les institucions de Govern.....	21
3.3.1- Eleccions 1980.....	21
3.3.2- Eleccions 1984.....	23
3.3.3- Eleccions 1988.....	24
4. L'època de la consolidació independentista: 1990-2009.....	26
4.1- L'actuació política i civil	26
4.2- Composició del Parlament.....	29
4.2.1- Eleccions 1992.....	29
4.2.2- Eleccions 1995.....	30
4.2.3- Eleccions 1999.....	31
4.2.4- Eleccions 2003.....	32
4.2.5- Eleccions 2006.....	33
5. L'auge de l'independentisme: 2009-2013	35
5.1- Iniciativa de la societat.....	35
5.2- Composició del Parlament.....	42
5.2.1- Eleccions 2010.....	42
5.2.2- Eleccions 2012.....	44
6. I ara què? Catalunya, un nou estat?	46
7. Entrevistes	51

8. Conclusió	52
9. Bibliografia	56
10. Annexos.....	59
10.1- Entrevistes	59
10.2- Resultats eleccions 1975-2012	74

1. INTRODUCCIÓ

El treball de recerca ens suposa molt temps i esforç i l'elecció del tema n'és una part fonamental. En un principi, quan se'ns va començar a parlar del treball de recerca, em va impulsar a començar a plantejar-me temes. Tot i pensar-ho i buscar temes per la xarxa i preguntant a gent que ja s'hi havia enfrontat, no sabia ben bé cap on el volia encarar. L'única condició que tenia fixada era que tractaria d'un tema o bé de llengües o bé alguna cosa relacionada amb la política.

Des de ja fa uns quants anys, l' independentisme és un tema de moda. Potser té relació amb els moments difícils que està travessant el país o potser no. El que és cert és que any rere any, el dia onze de setembre, el tema reviu i durant la Diada de l'any 2012 no va ser menys. La convocatòria de una manifestació per reclamar que Catalunya fos un nou estat d'Europa va ser multitudinària. La gent es va mobilitzar a favor de la independència. L'actualitat del tema va fer que em plantegés tractar-lo. Tenia el marc on volia basar el meu treball, però em faltava delimitar un tema més concret: pros i contres de la independència, història de l'independentisme català, comparació del cas català amb d'altres processos semblants... Finalment, es va quedar amb l'opció que comprenia la història de l'independentisme català.

La hipòtesi del treball és: **la representació del Parlament de forces independentistes no ha estat mai tan accentuada com en l'actual legislatura i va relacionada amb les mobilitzacions de la societat a favor de la independència.** És a dir, el moviment independentista sempre ha estat present en la societat catalana però no ha estat fins els darrers anys que ha donat un gir important, agafant un rol més rellevant, tant dins el Parlament com a nivell social.

És necessari fer un petit incís respecte al tema del qual tractarà el treball. Vull aclarar que el concepte d'independentisme potser queda una mica confós al l'inici. Cal destacar que l'objectiu d'aquella època no era assolir un estat propi sinó que es volia recuperar l'autonomia que s'havia perdut durant el franquisme que havia perjudicat Catalunya. No obstant, vaig decidir començar el treball per aquella època perquè crec que és quan es va gestar la situació actual, quan el

moviment cultural per recuperar l'identitat catalana va renéixer després del franquisme i va començar a gestar la situació que ens trobem en els nostres dies.

Objectius d'aquest treball

L'objectiu principal del treball és demostrar la hipòtesi mitjançant un recull dels fets més destacats de la història de l'independentisme català, basant-me en el període comprès entre el 1975 i l'actualitat.

Pel que fa als objectius secundaris, són conèixer la història de Catalunya una mica més, analitzar els resultats electorals del Parlament català des de la fi del franquisme, relacionar-los amb altres fets i extreure les conclusions pertinents que em permetin afirmar o refutar la hipòtesi.

Metodologia

Aquest treball de recerca està basat en un recull de informació sobre l'evolució del moviment independentista, per una banda, a nivell social, cultural..., i, per altra, la representació de partits polítics de caire independentista al Parlament de Catalunya.

Un cop assignat el tutor del treball, vaig plantejar-me la hipòtesi i organitzar totes les idees que volia tractar en un índex provisional. Per fer la recerca vaig buscar informació en llibres i premsa, tant escrita com digital. També vaig assistir a una conferència de Salvador Cardús el 17 de gener de 2013 a les Masies de Voltregà i he fet entrevistes en diversos sectors implicats en el treball com poden ser la premsa, les associacions de la societat civil i els partits polítics. La visualització de documentals i vídeos sobre el tema també ha estat una part important del treball.

Estructura

El treball en cinc apartats: els antecedents històrics, l'època de transició, l'estabilitat de finals i principi de segle, i l'auge independentista actual. En primer lloc, es fa un repàs breu dels antecedents històrics de Catalunya que han propiciat la situació en la qual es troba actualment.

Es divideix el període de temps que comprèn el treball en tres apartats que corresponen als apartats dos, tres i quatre. En primer lloc es tracta l'època de transició fins l'any 1990; en segon lloc, un període entre l'any 1990 i 2009, caracteritzat per ser una època més estable i amb un sentiment independentista no tan latent i, per últim, del 2009 fins l'actualitat.

En l'apartat *I ara què? Catalunya, un nou estat?* s'hi exposen els motius pels quals Catalunya hauria de ser un nou estat i les qüestions més essencials sobre aquest nou estat.

2. ANTECEDENTS HISTÒRICS

Sovint s'afirma que l'independentisme és un moviment polític, però també social, que neix durant l'època de transició, entre el 1975 i el 1982. Independentisme tal i com el coneixem nosaltres en l'actualitat potser és un tema relativament recent. S'ha d'aclarir però, que el catalanisme polític en la història contemporània va néixer a mitjans del segle XIX, en el context de la Renaixença i ha estat després de la Guerra Civil que s'ha centrat, primer, a recuperar la democràcia i l'autonomia i en l'actualitat té la voluntat per fer de Catalunya un nou estat.

Els comtats catalans van aparèixer després de la reorganització del territori sota el nom de Marca Hispànica que van dur a terme els reis carolingis. L'any 814 hi havia vuit comtats. A partir del segle X, els comtats catalans van iniciar un procés d'independència respecte els carolingis i Borrell II, comte de Barcelona, va decidir governar unilateralment, fet que es pot considerar com el naixement polític català.

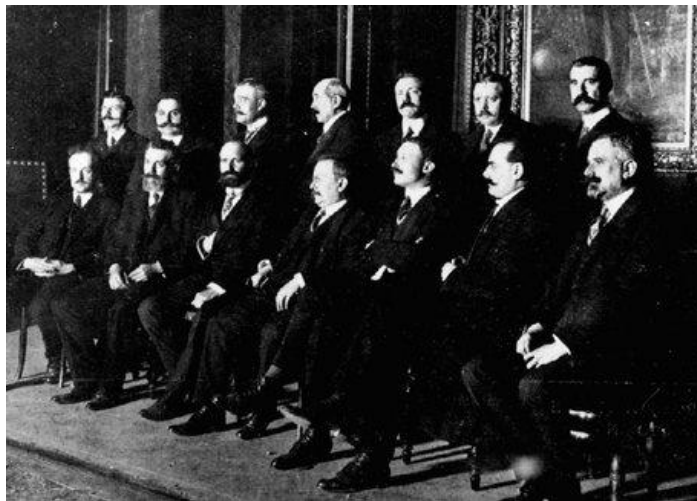
El segle XI sorgeix la Corona d'Aragó a causa del casament entre Ramon Berenguer IV, comte de Barcelona, i Peronella d'Aragó. És a partir del segle XIII quan neixen les grans institucions catalanes: les Corts, el Consell Municipal i la Generalitat. En aquesta època, hi ha un gran auge de la literatura catalana, el català és una llengua de molt prestigi. L'any 1410, Martí l'Humà mor sense descendència. Es signa el compromís de Casp (1412), que va portar a Ferran d'Antequera, de la dinastia Trastàmara, a governar la corona catalanoaragonesa.

En època de Ferran II d'Aragó i Isabel I de Castella, el regne d'Aragó mantenia les seves institucions i lleis independents de la corona de Castella. Malgrat aquesta aparent "independència", no era total però es tenien alguns privilegis, tot va acabar amb la Guerra de Successió (1714) i els Decrets de Nova Planta que van portar a una reducció de l'ús del català en l'àmbit públic. Sempre hi ha hagut un moviment que ha intentat recuperar el que s'havia perdut amb anterioritat però no es va consolidar, no es pot parlar de nacionalisme fins al segle XIX.

Es pot considerar que el catalanisme va sorgir quan apareix la Renaixença, tot i que no apostava per un estat propi però tenien altres finalitats, com la cultura, més prioritaris que es consideraven més importants. Va ser en

aquesta època també quan van sorgir els símbols amb els quals ens identifiquem avui en dia, la Senyera, l'himne *Els Segadors*...

El moviment més de caràcter nacionalista, que reivindicava un estat propi, comença als inicis del segle xx. La formació de la Lliga Regionalista, l'any 1901, i de Solidaritat Catalana, cinc anys més tard, van portar a un major interès per recuperar l'autonomia perduda feia uns segles. Es va formar la Mancomunitat de Catalunya amb la intenció d'unir les províncies catalanes, malgrat que no tenia cap tipus de poder. Se'n pot considerar una prèvia de l'actual Parlament de Catalunya. Aquest òrgan va arribar a la seva fi amb la dictadura de Primo de Rivera (1923-1930).

Imatge 1: Fotografia dels membres representants a la Mancomunitat de Catalunya (1914-1925)

Es va suprimir la Mancomunitat, es van enderrocar les Quatre Columnes de Montjuïc, que havien de ser un símbol pels catalans... No obstant, abans d'aquest cop d'estat que tant mal va fer a Catalunya, es va crear el partit Estat Català, el primer partit que es pot considerar totalment independentista. Juntament amb el Partit Republicà de Lluís Companys (1917-1931) es va formar Esquerra Republicana de Catalunya. Estat Català hi va aportar el líder, Francesc Macià, i el sentiment de país; mentre que el Partit Republicà, els vincles amb el liberalisme i el republicanisme.

El 14 d'abril del 1931 Francesc Macià va declarar la República Catalana que va acabar derivant en la Generalitat de Catalunya, després d'haver-ho pactat amb alguns ministres espanyols. La Generalitat provisional va elaborar un projecte d'estatut d'autonomia. En ell, s'hi definia Catalunya com un Estat dins la República Espanyola; no obstant, no va ser acceptada i el text va ser modificat

com una regió autònoma dins l'estat espanyol. Tot i no aconseguir tot el que volien, l'Estatut del 1932, també conegut amb el nom d'Estatut de Núria ja que l'avantprojecte es va acabar a Núria, atorgava moltes competències al govern català com el control en l'àmbit sanitari i educatiu.

El 1934, arran del conflicte de les competències, es va declarar l'Estat Català dins la República Espanyola, aquest cop va ser Lluís Companys, que era el President de la Generalitat del moment. El govern espanyol va reduir aquest intent detenint Companys, suspent el govern i empresonant tots els seus membres.

Imatge 2: Recreació de la proclamació de la República Catalana per part de Francesc Macià. Fotograma extret del telefilm 14 d'abril. Macià contra Companys dirigit per Manel Hueriga.

A partir de la Guerra Civil espanyola, totes les reivindicacions a favor de Catalunya, ja fossin a nivell cultural, polític, social... eren perseguides i castigades. També se'n van veure afectades les institucions de la Generalitat, que van ser abolides amb el franquisme, a partir del 1939, tot i que durant la guerra sí que havien estat actives.

Durant l'època franquista va seguir havent-hi una lluita de la població catalana en defensa de Catalunya des de la clandestinitat, tant dels partits polítics com de la societat civil. Per fer-ho, es van formar associacions com l'Assemblea de Catalunya, grups com la Nova Cançó, institucions com Òmnium Cultural...

3. L'INDEPENDENTISME DESPRÉS DE LA DICTADURA: 1975-1990

3.1- La recuperació de la democràcia: Estatut de Sau

Després de la mort de Francisco Franco, s'inicia un període de transició política. S'havia de formar una nova democràcia, iniciada des de zero. Un cop aprovada la Constitució del 1978, en aquesta es van establir el model de l'Estat de les autonomies que va repartir diferents nivells d'autonomia en funció de les regions amb més història, com Catalunya, el País Basc i Galícia, i les altres. Tot i això, es van acabar igualant les competències per a totes les comunitats.

L'Assemblea de Parlamentaris Catalans va reunir 20 diputats, que formaven una Comissió per tal de redactar l'Estatut català. Aquestes reunions van tenir lloc al parador del Pantà de Sau, d'aquí que es denominés Estatut de Sau. S'hi reconeixia Catalunya com una nacionalitat que exercia el seu autogovern formant una comunitat autònoma dins de l'Estat espanyol i mantenia el català com a llengua pròpia amb cooficialitat del castellà. Malgrat tot, l'Estatut va ser sancionat per les Corts amb un vot en contra i dues abstencions.

3.2- Recuperació cultural catalana

Pel que fa al desenvolupament de l'independentisme català des d'un vessant cultural, hi ha hagut moltes organitzacions, fundacions, entitats, mitjans de comunicació... que han servit com a instruments per a la gent que ha tingut la necessitat de sentir una identitat nacional, que anava associada a Catalunya.

Al final de la dictadura, hi va haver una reivindicació de l'ús de la llengua catalana que va donar lloc a una represa cultural que va aprofitar-se d'una certa tolerància durant els darrers anys del règim.

Tot aquest moviment de recuperació cultural va anar acompanyat de campanyes de reivindicació en defensa de Catalunya i de les llibertats democràtiques. Són el que podem anomenar referents de la cultura i identitat catalana que donen un caràcter propi a Catalunya. En l'actualitat, possiblement no seria comprensible entendre el moment que travessa Catalunya si tot aquesta represa cultural no hagués tingut lloc en aquell moment i hagués desembocat en l'actual situació.

A partir dels anys 60, coincidint amb els darrers anys de franquisme, es van crear diverses organitzacions que fomentaven la llengua catalana.

Els Setze Jutges i la Nova Cançó

Els Setze Jutges i la Nova Cançó van ser un fenomen artístic i social de caràcter restaurador que impulsava a cantar en català dins el territori dels Països Catalans i que comptava amb el suport de Miquel Porter, Raimon, Josep Maria Espinàs... Va aparèixer als anys 60, concretament es pot datar des del 1961 fins els 1980, tot i que els anys decisius per la consolidació de la cançó catalana van ser els 70. Tot i agrupar cantants de molts gèneres diferents, aquest moviment va permetre la recuperació de l'ús del català en l'àmbit musical per part d'un sector reconegut i la seva posterior expansió per la societat catalana.

Òmnium Cultural

Imatge 3: logotip de l'entitat

Òmnium Cultural va ser una entitat fundada l'any 1961, a les acaballes del franquisme, que encara segueix treballant en l'actualitat per la promoció i la normalització de la llengua catalana, la cultura i la identitat nacional de Catalunya.

El seu lema és "Llengua, cultura i país". Tal com afegeix Jordi Ortiz a l'entrevista (vegeu annex: entrevista 2) se'n podria afegir un de quart: cohesió. Segons Ortiz, la funció d'Òmnium és unir la societat catalana, fer implicar a tothom, tant si han nascut aquí com no, volen un país on tothom s'hi pugui sentir a gust.

Els seus creadors van ser Fèlix Millet, Joan Baptista Cendrós, Lluís Carulla, Pau Riera i Joan Vallvé, cinc personalitats que treballaven en el camp econòmic català i que després de fundar el Premi Sant Jordi de novel·la van decidir comprometre's públicament a defensar la cultura catalana. En un context històric desfavorable, quan la cultura catalana es trobava censurada i era perseguida pel règim franquista, era necessària una entitat que recuperés i

mantingués la cultura. Va ser un eina social molt útil i va servir com a substitució de les institucions catalanes, inexistents en l'època perquè havien estat destruïdes. Després de ser descoberts, l'any 1963, i amb una suspensió de les activitats i clausura de l'entitat, es va seguir treballant des de la clandestinitat fins l'any 1967, quan es va aconseguir que fos legalitzada.

Com a fets més significatius durant l'època franquista cal destacar que va finançar premis –com la Festa de Maig de les Lletres Catalanes o les Festes Populars de Cultura Pompeu Fabra–, va ajudar a promocionar altres entitats i va crear el premi d'Honor a les Lletres Catalanes, va promocionar la formació de mestres de català i l'ensenyament de llengua en general. A partir de l'any 1968, es comencen a establir delegacions a tot el territori català. Després del restabliment de la democràcia a l'Estat espanyol i de la Generalitat de Catalunya, Òmnium va redirigir les seves tasques; durant els primers anys del segle XXI i fins l'actualitat s'ha centrat en molts actes de caire reivindicatiu contra l'estat de subordinació que pateix el català i la seva cultura. Cal destacar les multitudinàries manifestacions pel retorn dels Papers de Salamanca, a favor de les seleccions esportives catalanes i l'organització de la manifestació del 10 de juliol del 2010...

A part de la seu a Catalunya, Òmnium també té seu a l'Alguer, fundada l'any 1991, i a la Catalunya Nord, des de l'any 1987.

Hi ha hagut diversos presidents al llarg de la seva història i, actualment, l'entitat està presidida per Muriel Casals.

Pel que fa als seus actes més representatius, hi ha diverses iniciatives en marxa actualment. Duen a terme accions per aconseguir una Catalunya lliure, segueixen organitzant el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, defensen l'educació en català, organitzen la Festa de la Llibertat cada 11 de setembre, dinamitzen l'iniciativa de la Flama del Canigó, promouen el Premi Sambori Òmnium de narrativa escolar en català...

Va rebre la Medalla d'Or del Parlament l'any 2012 per «la defensa perseverant de la cultura i de la llengua catalanes» i per «la difusió constant i compromesa» de la catalanitat relacionada amb l'autogovern i la democràcia.

Cavall Fort i Serra d'Or

Des de l'àmbit literari hi va haver diverses publicacions que fomentaven l'ús del català. *Cavall Fort* és una revista que se segueix publicant en l'actualitat, fundada l'any 1961 per estimular els nens i nenes catalans a la lectura en català. Va tenir un paper fonamental com a principi mitjà alfabetitzador en català per tots els nascuts a finals de la dictadura que van rebre l'educació en castellà. Va rebre el Premi Nacional de Cultura valorant «la seva tasca de formació i socialització en català assumida des de la seva creació el 1961».

Serra d'Or, per la seva banda, va ser la primera revista de difusió general editada en català després de la Guerra Civil i durant el franquisme. És editada per l'Abadia de Montserrat i, en els inicis, tenia un caràcter literari i popular.

Imatge 4: portada del primer exemplar de la revista *Cavall Fort*

Imatge 5: portada de la revista *Serra d'Or*

També es va publicar la Gran Enciclopèdia Catalana (1966-1972) i es va crear Edigsa (1961), una empresa discogràfica que editava sobretot discs d'artistes amb cançons en català. Tots aquests fets van anar recuperant l'ús públic del català després d'uns anys molt complicats.

Assemblea de Catalunya

Al llarg del segle xx, sobretot durant els anys 60, apareixen a Catalunya i també a Espanya, moltes plataformes antifranquistes.

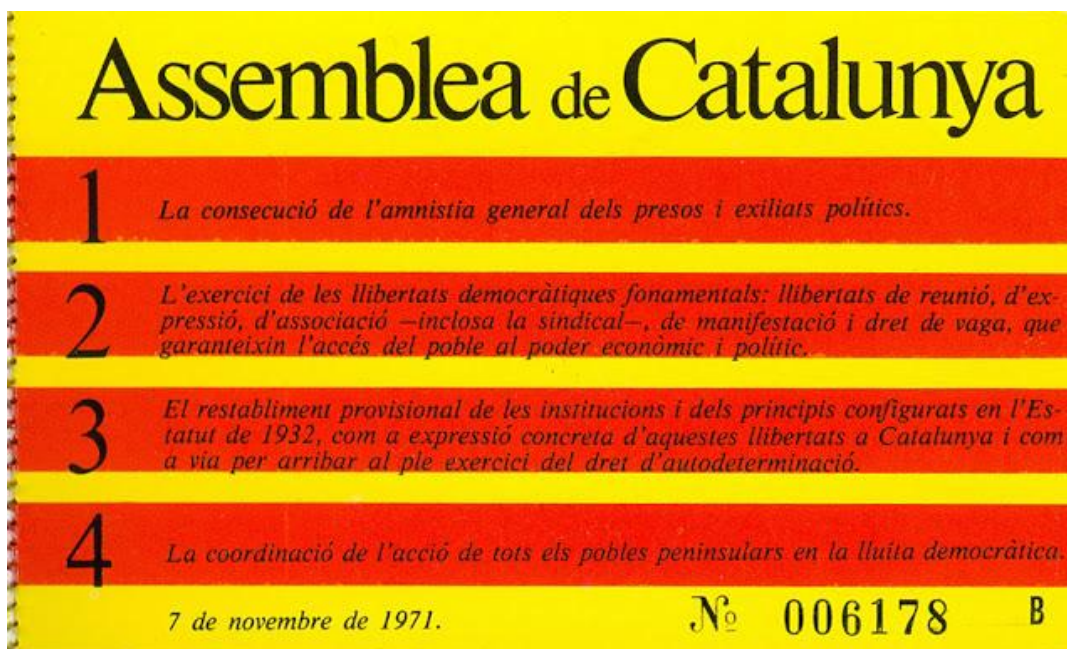
Imatge 6: L'Assemblea de Catalunya tenia un fort suport popular, tal com es veu en el foto superior

L'Assemblea de Catalunya va ser una plataforma creada l'any 1971 per iniciativa de la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i que unia partits polítics, sindicats i tot tipus d'associacions i entitats, amb representats de tot el territori del Paísos Catalans, per oposar-se conjuntament al franquisme, pels valors de la democràcia i per la

reivindicació nacional catalana. També va permetre l'acostament entre la classe treballadora, que havia augmentat en nombre a causa de l'alt nivell d'immigració arribada a Catalunya durant els anys 60, i el catalanisme més tradicional.

Tot i formar-se en un àmbit clandestí, el novembre de 1971 a Barcelona, ja que no estava permès sota el règim de Franco, va aconseguir una gran mobilització ciutadana. Era la primera vegada des de l'inici de la Guerra Civil que hi havia reivindicacions a nivell nacional i social impulsats per una plataforma estable i consensuada. Va convocar concentracions pacífiques com les de Ripoll del 1972 o les de Sant Cugat i Vic el 1973 es van celebrar sota un gran control policial, així com també manifestacions multitudinàries com les de l'1 i el 8 de febrer a Barcelona i la de l'11 de setembre a Sant Boi. El suport popular que tenia l'Assemblea i la diversitat que agrupava va quedar vist amb el què es coneix com *Caiguda dels 113* quan la policia va detenir a 113 membres de la plataforma, entre els quals destaquen Josep Benet, Pere Portabella... En el seu programa inicial es reclamava la formació d'un nou govern, de caràcter provisional, que implantés un règim democràtic, defensés l'amnistia dels presos i exiliats polítics, permetés la totalitat de les llibertats polítics i sindicals i legalitzés tots els partits polítics.

Els quatre punts bàsics eren: llibertat, restabliment de l'Estatut del 1932 com a via cap a l'autodeterminació i coordinació entre les diferents forces polítiques per tal d'aconseguir una democràcia.

Imatge 7: Targeta de l'Assemblea de Catalunya, 1971

L'eslògan sota el qual es va mobilitzar la població *Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia!* recollia els punts essencials del programa.

Imatge 8: Fotografia d'una concentració catalanista, 1976 «Universitat Autònoma de Barcelona. Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General. CEDOC»

Diari AVUI

Després de la mort de Franco i de la constant reivindicació de recuperar la presència del català en l'àmbit públic que anava prenent terreny cap al final

del franquisme de formes modestes (fulls parroquials, premsa comarcal no diària, premsa clandestina, universitat...), va aparèixer el diari *Avui*, fruit de la mobilització popular amb l'objectiu de crear un diari català, independent, democràtic i popular. El diari va sorgir de la iniciativa de Josep Espar, entre altres, i va comptar amb el suport econòmic de petits accionistes i d'un grup d'artistes que van donar algunes obres pel fons d'art del diari; tot això va permetre que el projecte tirés endavant. El juny del 1975 es va enviar la sol·licitud de permís per la seva edició que va ser aprovada el gener del 1976. Es va començar a editar el mes d'abril del mateix any.

L'aparició d'un nou diari en català va suposar una esperança per la població que veia com altra vegada es podia recuperar la llengua catalana en els mitjans escrits i disposaven d'una eina, d'un referent on sentir-se identificats. També va servir per establir contacte entre el català i el volum de persones nouvingudes a Catalunya en aquells anys.

Imatge 9: Portada del diari *Avui* de l'11 de juny del 1977

Els reptes del diari van ser diversos: per una banda, es va haver de recuperar el llenguatge periodístic català però també s'havia de fer front a la premsa castellana, molt consolidada, majoritària i amb més influència. La ideologia de l'*Avui* englobava partits des de Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya, com Esquerra Republicana i el nacionalisme radical i d'esquerres. Malgrat que els inicis semblaven molt exitosos, el diari va patir diverses caigudes de les vendes que van acabar amb la remodelació del disseny i el contingut l'octubre del 1994. També es va veure ressentit de l'aparició de nous diaris com *El Periódico de Catalunya* (1998).

Al final dels anys setanta, van començar a aparèixer altres publicacions de premsa en català com els bisetmanaris *Regió 7* i *El 9 Nou* o el diari *el Punt*.

L'any 2002 el diari va guanyar el Premi Nacional a la Projecció Social de la Llengua Catalana que atorga la Generalitat de Catalunya «pels 25 anys continuats i ininterromputs de publicació diària en català en un llenguatge normativament correcte i al mateix temps adequat a tots els sectors i franges

Malgrat l'assistència massiva de ciutadans civils i de polítics, va ser encapçalada per quasi la totalitat dels representats parlamentaris del moment; l'absència més destacada va ser la del president, Josep Tarradellas, que era a l'exili.

La manifestació també va comptar amb el suport de partits polítics sense representació parlamentària, així com d'associacions sindicals, esportives, etc. La marxa va tenir un fort seguiment per part de la premsa: algunes emissores de ràdio van retransmetre parts del recorregut i també es va oferir un tros del discurs, gravat en català, del president Tarradellas, per Televisión Española. No hi va haver incidents durant la marxa, tret d'alguns aldarulls provocats per grups de joves que ja s'havien separat de la manifestació.

Terra Lliure

Imatge 12: Una de les aparicions de membres de Terra Lliure

En els darrers anys de la dictadura, els moviments violents polítics van intensificar-se. En el cas de Catalunya, va sorgir Terra Lliure, una organització armada independentista que tenia l'objectiu d'aconseguir la creació d'un estat socialista independent per als Països Catalans que comprendria els territoris de l'actual comunitat autònoma

de Catalunya, la Franja de Ponent, la comarca del Carxe, la ciutat de l'Alguer i la Catalunya Nord.

Es va fundar l'any 1981 amb una majoria de militants provinents de l'Exèrcit Popular Català, del Front d'Alliberament Català i del PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional). En el primer comunicat públic que van oferir es definien com a «organització revolucionària que lluita per la independència total dels Països Catalans i fa una crida a la lluita contra el procés de destrucció sistemàtica a què està sotmesa la nostra nació». Amb aquesta primera declaració d'intencions es va deixar entreveure la violència que portarien a terme i així va ser: Terra Lliure va dur a terme més de dues-centes accions armades al territori català causant alguns ferits i un mort; també alguns dels seus membres van ser detinguts.

L'organització es va autodissoldre l'any 1995 a causa de la divisió interna. Alguns dels antics membres de Terra Lliure van entrar a formar part d'Esquerra Republicana.

Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Pel que fa a la llengua catalana, el govern va aprofitar la complicitat de la societat per impulsar iniciatives legals a favor del català com la Llei de normalització lingüística (1983).

La televisió i la radio es van convertir en eines de catalanització de la societat amb la creació de la CCMA, una entitat pública que va ser creada a través d'una llei aprovada pel Parlament l'any 1983 amb el nom inicial de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, fet ja previst en l'Estatut de Sau.

Es va crear amb l'objectiu d'oferir un servei audiovisual públic que representés els principis de Catalunya i promocionés la cultura i la llengua catalana en el camp dels audiovisuals, un vessant que fins el moment estava vacant ja que no hi havia cap entitat que fes televisió en català. La funció de la CCMA ajuda a la consolidació de la llengua catalana i la seva expansió i a la projecció a nivell internacional de Catalunya.

Imatge 13: logotip de la CCMA

En els inicis en formaven part les emissores de ràdio Associació de Catalunya i se n'hi han anat afegint a mesura que han passat els anys com Catalunya Música, Catalunya Informació, entre altres. Pel que fa als canals de televisió, al principi hi havia un sol canal i en l'actualitat es compta amb quatre canals temàtics

(Super3, 3/24, 3XL, Esport3) a més del canal amb alta definició i el canal estàndard.

3.3- Recuperació de les institucions de Govern

El 1975 es va posar punt i final al franquisme. Es va restablir la democràcia i Espanya va celebrar eleccions generals l'any 1977 amb victòria d'Adolfo Suárez que va obtenir un suport ampli a la majoria del territori, amb l'excepció de Catalunya. La societat catalana estava predisposada a recuperar tot el que havia perdut. Per tal de iniciar altra vegada el país, es va redactar una nova Constitució Espanyola, que es va aprovar el 1978. A partir d'aquí, va començar l'elaboració dels Estatuts de les nacionalitats històriques (Catalunya, País Basc i Galícia) i posteriorment de la resta. A Catalunya, això va suposar la restauració de la Generalitat i de la resta d'institucions d'autogovern. Les primeres eleccions catalanes van ser l'any 1980

3.3.1- Eleccions 1980

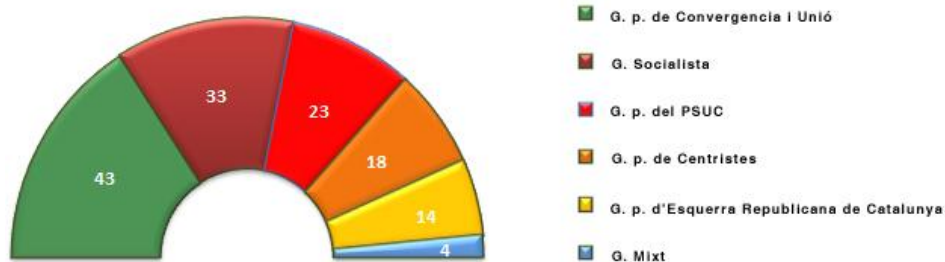
Les eleccions al Parlament del 1980 van ser les primeres després de la instauració de la democràcia. Es van convocar el 26 de gener del 1980, es van celebrar el 20 de març de 1980 i el Parlament es va constituir el 9 d'abril de 1980.

El partit polític guanyador va ser Convergència i Unió. Jordi Pujol va ser investit President de la Generalitat per primera vegada el 24 d'abril de 1980.

Hi va haver una participació del 61,34% (2.718.888 vots) del cens total (4.432.776).

CENS: 4.432.776 PARTICIPACIÓ: 61,34% ABSTENCIÓ: 38,66%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	752.943	27,83	43
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA-PSOE	606.717	22,43	33
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA	507.753	18,77	25
CENTRISTES DE CATALUNYA-UCD	286.922	10,61	18
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	240.871	8,90	14
PARTIDO SOCIALISTA DE ANDALUCÍA-PARTIDO ANDALUZ	71.841	2,66	2

(el gràfic i la taula dels resultats electorals han estat extrets del web del Parlament de Catalunya. Hi ha algunes dades que no es corresponen, tot i ser oficials)

*Els resultats complets de les eleccions estan inclosos a l'annex.

Esquerra Republicana de Catalunya

ERC va escollir Heribert Barrera com a Secretari General l'any 1977 durant la celebració del 9è Congrés del partit. Era l'únic partit d'aquell moment que defensava el dret d'autodeterminació, fet pel qual va votar en contra de l'actual Constitució espanyola que es va votar l'any 1978. Va ser l'any 1977 quan Tarradellas va tornar a Catalunya (més de la meitat dels militants d'Esquerra van exiliar-se, alguns van ser empresonats o executats) i es va restablir la Generalitat i es redacta un nou Estatut. ERC va estar-hi en contra perquè no garantia l'autogovern, però finalment va acabar votant-hi a favor. En les eleccions de 1980, arriben a aconseguir 14 escons dels 135 totals i Barrera va ser nomenat President del Parlament de Catalunya.

Nacionalistes d'Esquerra

Va ser un partit format l'any 1979 que comptava amb el suport de nombroses personalitats com Lluís Llach, Maria Àngels Anglada, Per Quart... El seu lema per aquelles eleccions va ser «*Perquè no claudicarem. Per una Catalunya lliure i socialista. Cap a la reconstrucció nacional dels Països Catalans*».

Tot i la seva iniciativa i davant la impossibilitat de pactar-hi, el BEAN va ser una forta competència pel que fa a l'espai polític. Van fer molts actes públics per tal de donar a conèixer el partit. No obstant, els resultats electorals van ser negatius: no es va aconseguir cap diputat (1,66% dels vots).

Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional de Catalunya

Partit d'ideologia independentista i socialista que va aparèixer l'any 1979 amb membres del Bloc Català de Treballadors, un altre partit de la mateixa ideologia nascut l'any anterior, i un grup de persones independentistes. Els líders van ser Lluís M. Xirinacs i Fèlix Cucurull. Va sorgir fruit del trencament d'una coalició entre el BEAN i el Bloc d'Esquerra Catalana. Va intentar presentar-se a

les eleccions autonòmiques de 1980 juntament amb els Nacionalistes d'Esquerra però això no va ser possible. Es va acabar dissolent l'any 1982.

3.3.2- Eleccions 1984

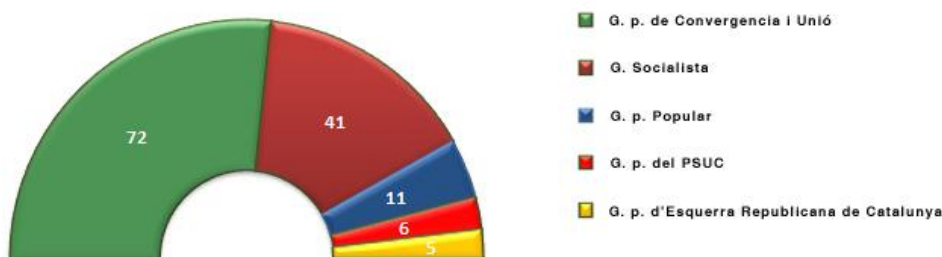
Les eleccions al Parlament del 1984 es van convocar el 5 de març del 1984, es van celebrar el 29 de març de 1984 i el Parlament es va constituir el 18 de maig de 1980.

El partit polític guanyador va ser Convergència i Unió i Jordi Pujol va ser nomenat President de la Generalitat per segona vegada.

Hi va haver una participació del 64,36% (2.892.486 vots) del cens total (4.494.340).

CENS: 4.494.340 PARTICIPACIÓ: 64,36% ABSTENCIÓ: 35,64%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	1.346.729	46,80	72
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA-PSOE	866.281	30,11	41
ALIANZA POPULAR-PARTIDO DEMOCRATA POPULAR-U.LIBE	221.601	7,70	11
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA	160.581	5,58	6
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	126.943	4,41	5

*Els resultats complets de les eleccions estan inclosos a l'annex.

Esquerra Republicana de Catalunya

Tot i que les coses semblaven bones amb els resultats aconseguits l'any 1980, ERC en va aconseguir només 5 en les eleccions de 1984. Aquesta davallada es pot associar al suport Jordi Pujol, per una banda i pel suport donat

a CiU durant la darrera legislatura. S'inicia un període de decadència on es perd un sector dels afiliats que marxa cap al PSC i que culmina amb la pèrdua de la presència a les Corts de Madrid, el 1986. El partit considerava, aleshores, que «l'autodeterminació, malgrat defensar-la des del 1931, està actualment fora del nostre abast».

C.E.Entesa de l'Esquerra Catalana va ser l'altre partit d'ideologia independentista que va obtenir vots a les eleccions, malgrat no aconseguir cap escó.

3.3.3- Eleccions 1988

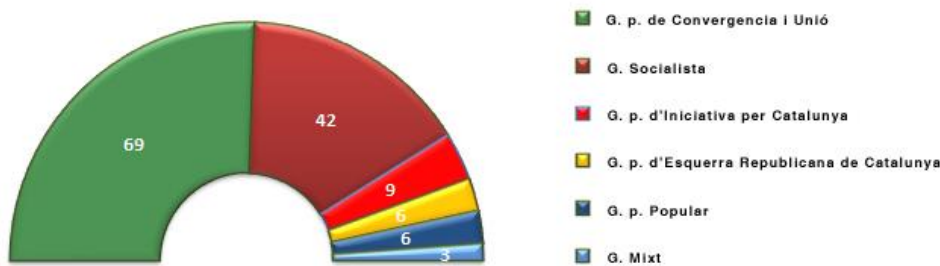
Les eleccions al Parlament del 1988 es van convocar el 4 d'abril de 1988, es van celebrar el 28 de maig de 1984 i el Parlament es va constituir el 17 de juny de 1980.

El partit vencedor de les eleccions va ser Convergència i Unió i Jordi Pujol va ser nomenat President de la Generalitat per tercera vegada consecutiva.

Hi va haver una participació del 59,37% (2.709.685 vots) del cens total

CENS: 4.564.389 PARTICIPACIÓ: 59,37% ABSTENCIÓ: 40,63%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	1.232.514	45,72	69
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA-PSOE	802.828	29,78	42
INICIATIVA PER CATALUNYA	209.211	7,76	9
ALIANZA POPULAR	143.241	5,31	6
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	111.647	4,14	6
CENTRE DEMOCRÀTIC I SOCIAL	103.351	3,83	3

(4.564.389).

*Els resultats complets de les eleccions estan inclosos a l'annex.

Esquerra Republicana de Catalunya

Tot i els canvis en la direcció del partit i la inestabilitat pel que fa als seus membres, Esquerra va aconseguir 6 escons en les eleccions de 1988, millorant així els resultats de les anteriors en un escó i es manté com l'únic partit d'ideologia independentista amb representació al Parlament català. Es va produir una entrada important de joves al partit. Va anar agafant més espai amb les autonòmiques de 1992 i de 1995 quan va aconseguir establir-se com la tercera força catalana. El 1989 es formalitza l'objectiu de lluitar per la independència dels Països Catalans. El Front Nacional de Catalunya passa a formar part d'ERC i també ho fan els una bona part dels membres de Terra Lliure passen a integrar ERC, fent així un partit que agrupa diferents representants de l'esquerra independentista.

4. L'ÈPOCA DE LA CONSOLIDACIÓ INDEPENDENTISTA: 1990-2009

4.1- L'actuació política i civil

La situació de Catalunya en aquell moment era d'allò més estable: hi havia un partit, que des de les eleccions de 1980 fins les del 1999 va ser el guanyador, i un president, Jordi Pujol, que portava molts anys en el càrrec, que va arribar a ocupar el càrrec durant quatre candidatures. Durant el primer govern de majoria absoluta, el Govern va fer un discurs polític posant èmfasi a la localització i modernització de l'economia catalana al món. Es van aprovar les lleis d'ordenació territorial en les quals s'apostava pel model comarcal, que encara es manté vigent en l'actualitat.

Imatge 14: Jordi Pujol al costat d'Artur Mas, l'actual president de la Generalitat

Durant aquestes legislatures, amb CiU al capdavant, el guió va ser el mateix: l'acció parlamentària va apostar per una acceptació i consolidació del sistema d'autonomies, una actitud de conformació. El govern català vetllava pels interessos dels catalans intentant aconseguir una ampliació de les competències de la Generalitat i dels temes de finançament, però del tema de l'estat propi no se'n sentia a parlar. Al llarg de l'última legislatura es va apostar per una remodelació del model de normalització lingüística.

Durant els darrers anys del segle xx, el govern català, com ja havien fet en altres països, es va dedicar a impulsar grans actes públics, celebracions a nivell nacional, volent així inculcar un sentiment patriòtic als seus ciutadans.

La Generalitat va impulsar la celebració del Mil·lenari de Catalunya amb l'objectiu de commemorar el trencament de Borrell II (988) amb els francesos i l'encunyament d'una moneda pròpia per tal de consolidar aquesta

independència. Es van crear diverses comissions commemoratives com la del centenari de les Bases de Manresa perquè es consideraven un fet molt rellevant en el moviment polític de Catalunya, la de la figura de l'Abat Oliba, una altra sota el nom Catalunya-Amèrica per destacar el flux migratori entre els dos territoris... La darrera va ser la Comissió Catalunya, que volia defensar el sentiment i esperit nacionalista català i va durar fins l'any 2003.

També va ser a partir dels anys 90 quan el Futbol Club Barcelona ha agafat un paper de portaveu del moviment catalanista, de la defensa de Catalunya arreu del món. Ja convertit en tot un símbol durant els últims anys del franquisme, el Barça ha estat una entitat col·laboradora en tot tipus d'actes en relació Catalunya i defensant la independència en alguns casos. Es va adherir a les celebracions de l'Onze de Setembre i ho continua fent, també a la campanya a favor de l'Estatut de 2006... Aquest club situa Barcelona i Catalunya al món com també ho van fer altres esdeveniments com els Jocs Olímpics de Barcelona (1992).

La societat però en volia més, creia que la classe política estava aturada, que no feia prou. És per això que es va optar per la creació de plataformes més

Imatge 15: Concentració de la Plataforma de l'Ebre

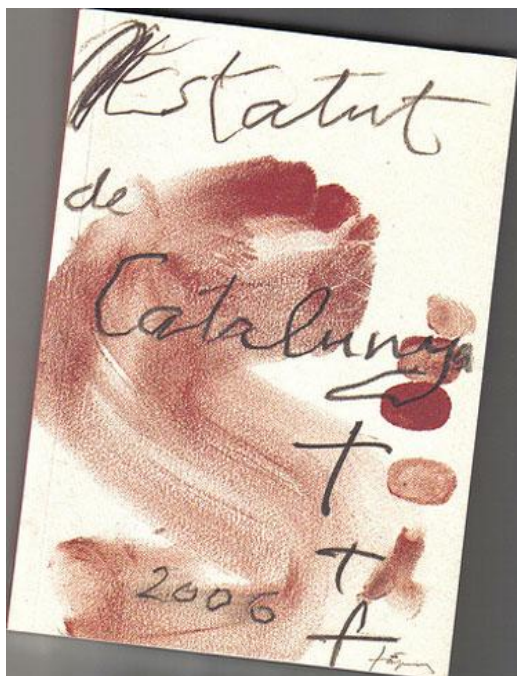
discretes amb objectius més concrets, es van crear moltes organitzacions com la Plataforma en Defensa de l'Ebre (2000), la Plataforma pel Dret a Decidir (2005)... Aquest model es va estendre molt ràpidament, donant així les regnes a la societat civil.

Imatge 16: Els tres líders de les formacions polítiques que van configurar el tripartit

Va ser a partir de les eleccions de l'any 2003, quan es va donar pas al govern del conegut tripartit (PSC, ERC i ICV) posant fi a l'hegemonia de Convergència i Unió, que mai havia mostrat un perfil clar cap a la independència. Es va iniciar un nou

cicle polític, que a més a més incorporava per primera vegada al govern, un partit polític de ideologia clarament independentista. Aquest govern a tres bandes, ben aviat va començar a lluitar per l'adaptació de l'Estatut de 1979, que segons el parer de molta gent era d'urgent renovació ja que no representava els interessos catalans del moment. Es volia aconseguir l'actualització d'aquell document.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006 va ser sotmès a referèndum a Catalunya amb un resultat d'un 73,23% dels vots favorables, amb una participació del 48,8%. El que en principi havia de ser una reforma de l'Estatut del 1979 va acabar sent un nou Estatut.

Imatge 17: Portada de l'Estatut de 2006

El 18 de febrer del 2006 hi va haver una manifestació a favor de l'Estatut que havia aprovat el Parlament català sota el lema *Som una nació i tenim dret a decidir* i va concentrar unes dues-centes mil persones. Comptava amb el suport d'ERC i va ser convocada per 600 entitats.

Malgrat ser aprovat tant pel Parlament espanyol com català, es van presentar diversos recursos d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional. Després de quatre anys de tràmits, el 2010 va dictar una sentència: es van declarar 14 articles inconstitucionals i se'n van reinterpretar 27; és a dir, els articles declarats constitucionals i no suprimits, retallats o reinterpretats sumaven 186 sobre un total de 223.

El tripartit no va aconseguir tirar endavant a causa de les diferències entre els partits membres: el vicepresident català, Josep-Lluís Carod-Rovira, dimiteix de les seves funcions, originant així unes crisis internes dins ERC que

acabarien amb la reestructuració del partit. Per altra banda, també hi va tenir una forta influència la dependència del PSOE que tenia el PSC.

El govern es van convocar eleccions anticipades ja que els membres d'Esquerra no van donar suport a l'Estatut del 2006.

4.2- Composició del Parlament

Tornem, ara, a veure l'evolució del Parlament de Catalunya en les successives eleccions d'aquest període (1990-2009).

4.2.1- Eleccions 1992

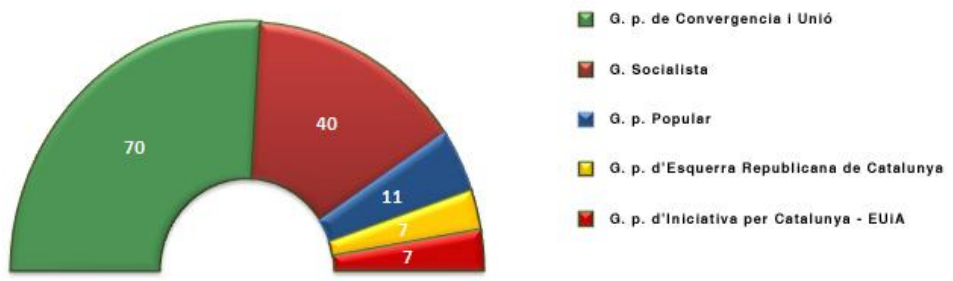
Les eleccions del 1992 es van convocar el 21 de gener de 1992 un cop finalitzada la tercera legislatura. Es van celebrar el 15 de març de 1992 i el Parlament es va constituir el 4 d'abril de 1992.

El partit guanyador de les eleccions va ser Convergència i Unió i Jordi Pujol va ser nomenat President de la Generalitat per quarta vegada consecutiva.

La participació va ser del 54,87% (2.655.051 vots) del cens total (4.839.071).

CENS: 4.839.071 PARTICIPACIÓ: 54,87% ABSTENCIÓ: 45,13%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	1.221.233	46,19	70
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA-PSOE	728.311	27,55	40
ESQUERRA REPUBLICANA	210.366	7,96	11
INICIATIVA PER CATALUNYA	171.794	6,50	7
PARTIT POPULAR	157.772	5,97	7

*Els resultats complets de les eleccions estan inclosos a l'annex.

Esquerra Republicana de Catalunya

Es converteix en la tercera força del Parlament, sent el primer partit que es presenta amb un programa que defensa la independència després del franquisme i la transició i que rebia suport del poble, aconseguint 11 escons.

L'any 1993 també recupera el lloc perdut al Congrés dels Diputats a Madrid.

Catalunya Lliure, que va ser un partit d'ideologia independentista que va sorgir l'any 1989 i que defensava la independència dels Països Catalans, i el partit Socialistes Independents van ser els altres dos partits sense representació parlamentària però amb un nombre de vots considerable.

4.2.2- Eleccions 1995

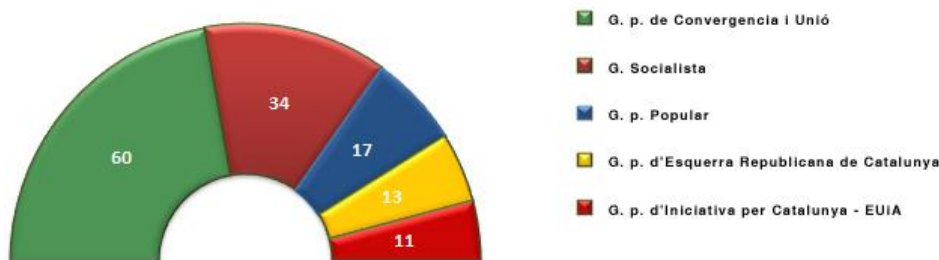
Les eleccions de 1995 van ser convocades el 26 de setembre de 1995. Es van celebrar el 19 de novembre de 1992 i el Parlament es va constituir el 9 de desembre de 1995.

Convergència i Unió va tornar a vèncer les eleccions i Jordi Pujol va tornar a ser nomenat President de la Generalitat en la seva cinquena legislatura.

La participació va ser del 63,64% (3.232.959 vots) del cens total (5.079.981).

CENS: 5.079.981 PARTICIPACIÓ: 63,64% ABSTENCIÓ: 36,36%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	1.320.071	40,95	60
PARTIT DELS SOCIALISTES-PSOE	802.252	24,88	34
PARTIT POPULAR	421.752	13,08	17
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	305.867	9,49	13
INICIATIVA PER CATALUNYA-ELS VERDS	313.092	9,71	11

*Els resultats complets de les eleccions estan inclosos a l'annex.

Esquerra Republicana de Catalunya

Aquestes van ser les eleccions més positives per ERC fins el moment: tretze diputats. El resultat va ser fruit de la recuperació que havia anat patint el partit en l'àmbit municipal on aquell mateix any havia esdevingut la tercera força política en els ajuntaments de Catalunya.

4.2.3- Eleccions 1999

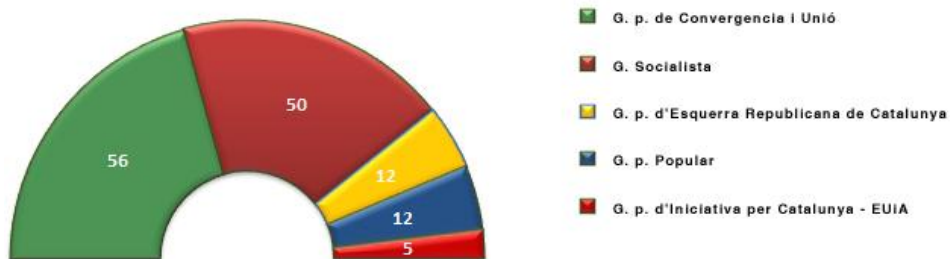
Les eleccions de 1999 es van convocar el 24 d'agost de 1999, es van celebrar el 17 d'octubre de 1999 i el Parlament es va constituir el 6 de novembre de 1999.

Convergència i Unió va vèncer, tot i tenir una davallada de vots mentre els altres partits augmentaven els votants. Jordi Pujol va ser investit President de la Generalitat per sisena i última vegada consecutiva.

La participació va ser del 59,20% (3.133.926 vots) del cens total (5.293.657).

CENS: 5.293.657 PARTICIPACIÓ: 59,20% ABSTENCIÓ: 40,80%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	1.178.420	37,70	56
PSC-CIUTADANS PEL CANVI	948.202	30,33	36
PSC-CIUTADANS PEL CANVI-IC-VERDS	235.097	7,52	16
PARTIT POPULAR	297.265	9,51	12
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	271.173	8,67	12
INICIATIVA PER CATALUNYA-VERDS	78.441	2,51	3

**Els resultats complets de les eleccions estan inclosos a l'annex*

Esquerra Republicana de Catalunya

És l'època de crisis internes del partit. L'any 1996, el partit canvia la direcció i Josep-Lluís Carod-Rovira passa a ser el Secretari General, també es

canvia el full de ruta que passa de centrar-se única i exclusivament en la independència a intervenir més en el panorama polític.

Hi ha un altre partit de la mateixa ideologia, l'Estat Català, tot i que obté un nombre de vots molt poc destacable i sense representació al Parlament.

4.2.4- Eleccions 2003

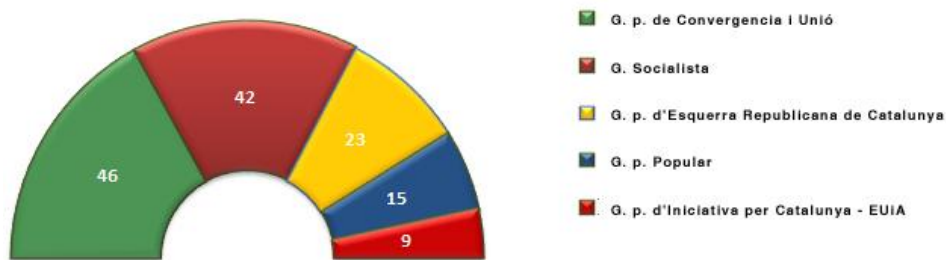
Les eleccions de 2003 es van convocar el 23 de setembre de 2003, es van celebrar el 16 de novembre de 2003 i el Parlament es va constituir el 6 de desembre d'aquell mateix any.

Convergència i Unió va guanyar les eleccions sense majoria amb quatre diputats més que el Partit dels Socialistes de Catalunya. Es va produir un acord entre PSC, ERC i ICV, el que es coneix com a tripartit, anomenat Pacte del Tinell que permetia a Pasqual Maragall ser nomenat President de la Generalitat amb el suport de ERC i ICV, tot i no guanyar les eleccions.

La participació va ser del 62,54% (3.319.276 vots) del cens total (5.307.837).

CENS: 5.307.837 PARTICIPACIÓ: 62,54% ABSTENCIÓ: 37,46%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	1.024.425	30,94	46
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA-CPC	1.031.454	31,16	42
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	544.324	16,44	23
PARTIT POPULAR	393.499	11,89	15
INICIATIVA VERDS-ESQUERRA ALTERNATIVA	241.163	7,28	9

**Els resultats complets de les eleccions estan inclosos a l'annex*

Esquerra Republicana de Catalunya

ERC amb el nou perfil, més d'esquerres, va obtenir 23 escons al Parlament català, el seu millor resultat després del franquisme, i aquests escons van ser essencials per formar govern, ja sigui amb CiU o amb PSC i ICV-EUiA. Finalment, es va optar per la segona opció i ERC va aconseguir tres conselleries. Les constants discussions entre els membres dels diversos partits del tripartit i la reunió secreta entre Josep-Lluís Carod-Rovira amb membres d'ETA van portar a la seva dimissió.

L'any 2004 es va constituir la nova direcció del partit que va elegir Carod-Rovira com a president i Joan Puigcercós com a secretari general.

Estat Català és l'altre partit que obté vots en les eleccions però sense representació al Parlament.

4.2.5- Eleccions 2006

Les eleccions de 2006 es van convocar el 8 de setembre de 2006, es van celebrar l'1 de novembre i el Parlament es va constituir el 21 de novembre.

El partit vencedor d'aquelles eleccions va ser Convergència i Unió, que de la mateixa forma que l'anterior legislatura, no va governar degut a l'acord entre PSC, ERC i ICV. José Montilla, el candidat del PSC, va ser investit President de la Generalitat de Catalunya.

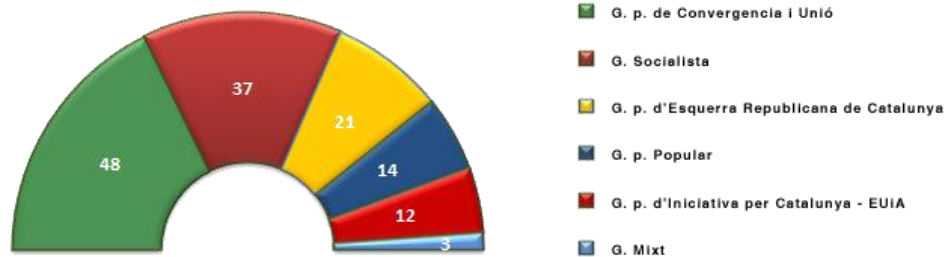
La participació va disminuir, va ser del 56,04% (2.982.108 vots) del cens total (5.321.274).

CENS: 5.321.274

PARTICIPACIÓ: 56,04%

ABSTENCIÓ: 43,96%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	935.756	31,52	48
PSC-CIUTADANS PEL CANVI	796.173	26,82	37
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	416.355	14,03	21
PARTIT POPULAR	316.222	10,65	14
INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS-EUIA	282.693	9,52	12
CIUTADANS-PARTIDO DE LA CIUDADANÍA	89.840	3,03	3

Esquerra Republicana de Catalunya

Les eleccions del 2006 van ser positives per a ERC que va aconseguir 21 escons. Malgrat que la legislatura anterior havia acabat abans d'hora, el tripartit té una segona etapa. En el congrés del partit de l'any 2008, Joan Puigcercós va ser elegit com a nou president.

Hi va haver un altre partit que va obtenir vots i amb ideologia independentista, el Partit Republicà Català, que es va integrar a Solidaritat Catalana per la Independència l'any 2010.

5. L'AUGE DE L'INDEPENDENTISME: 2009-2013

5.1- Iniciativa de la societat

Un cop recuperat tot el que s'havia perdut amb el franquisme, l'autogovern i l'Estatut, tot feia pensar que això era la màxima aspiració per a la societat catalana. Amb l'oposició del govern central a l'hora de cedir competències a la Generalitat, la impossibilitat d'arribar a acords en el tema del finançament i el conjunt de canvis econòmics, polítics i socials han portat a una nova necessitat pel poble català: l'estat propi.

Els darrers anys l'independentisme està de moda. Podem afirmar que des de la sentència del Tribunal Constitucional del 2010, que retallava l'Estatut d'Autonomia català, aprovat l'any 2006, aquest moviment està en auge. Aquest esdeveniment va ser el detonant, el renaixement de l'independentisme.

Manifestació del 10J: Som una nació. Nosaltres decidim

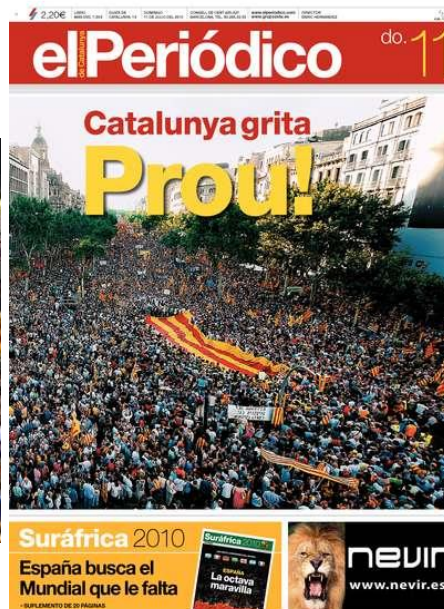
Imatge 18: lema de la manifestació del 10 de juliol de 2010

Òmnium Cultural va organitzar una manifestació per al 10 de juliol de 2010 sota el lema *Som una nació. Nosaltres decidim*. L'objectiu era manifestar-se en contra de la retallada de l'Estatut que va fer el Tribunal Constitucional, ja que no ho consideraven democràticament admissible perquè havia estat votat pels catalans i també al·legaven la infuncionalitat i manipulació del Tribunal per part del PSOE i PP. Defensaven que durant la redacció de l'Estatut ja s'havia tingut la Constitució i que no era lògic que ara es volgués retallar i que era un atac per al poble català. Per totes aquestes raons, van animar a la societat catalana a sortir al carrer i participar a la manifestació que havien organitzat i per així mostrar la inconformitat del que havia succeït i la capacitat de resposta dels catalans. Van afirmar que es tractava d'una manifestació pel dret a decidir i la intencionalitat era per revisar el funcionament del país i per aconseguir un grau de major sobirania per Catalunya.

La manifestació va aplegar d'un milió i mig de persones, segons l'organització. S'hi van reunir representats polítics (CiU, PSC, CpC, ERC, ICV, EUiA), sindicats i més de 1.500 entitats. Va tenir un fort ressò tant a nivell de Catalunya, d'Espanya i també internacionalment. La manifestació va ocupar les portades de molts mitjans de premsa escrita amb titulars com *Catalunya sentència*, *Catalunya crida Prou!*... El fet que més es va destacar va ser el gran nombre de persones que hi van participar.

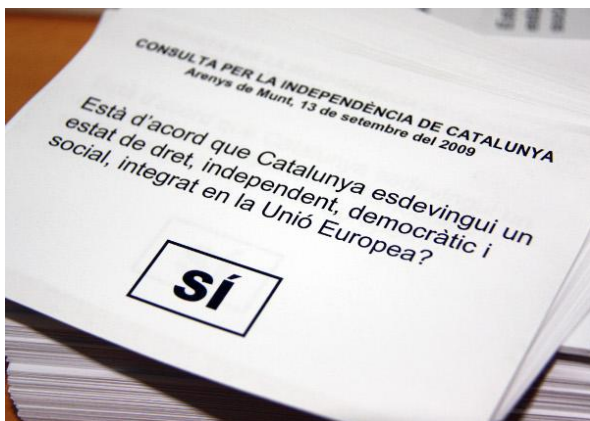

Imatge 19: Fotografia de l'aspecte d'un dels carrers per on passava la manifestació.

Imatge 20: Portada de *El Periódico* de l'endemà de la manifestació

Consultes per la Independència

Imatge 21: papereta de la consulta

Ja havia començat l'any 2009, la iniciativa de celebrar consultes sobre la independència de Catalunya, no vinculants i dins d'un àmbit municipal, tot i que va prendre més força durant l'any 2010 i inicis del 2011. Amb aquestes consultes volien demostrar que Catalunya estava preparada per celebrar un referèndum malgrat les adversitats;

promoure una convocatòria de referèndum vinculant i, al mateix temps, afavorir la participació de la ciutadania en tot el procés.

Arenys de Munt va ser el primer municipi a celebrar-la, el 13 de setembre del 2009. Els resultats van ser aclaparadors: un 96% dels vots van ser positius, però amb una participació del voltant del 40%. Després de l'interès que van mostrar altres municipis, es va crear la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la Independència. Es van convocar noves onades de consultes per arreu del territori, arribant a celebrar-ne més de 500, incloses ciutats com Barcelona i Girona. Hi van participar més de 900.000 persones.

A nivell polític, ERC i ICV van mostrar el seu suport per futures consultes; CiU va quedar dividida ja que Convergència ho veia amb bons ulls mentre que Unió no hi veia cap mena d'utilitat; la resta de partits amb representació al Parlament (PP, Ciutadans i PSC) s'hi van posicionar en contra, tot i que alguns membres del PSC s'hi van mostrar a favor a nivell personal.

Tot i les poques conseqüències, la premsa internacional va tornar a situar Catalunya al mapa, fent ressò de les consultes arreu del món, tant en televisió com en diaris i Internet.

Després del gran èxit de la manifestació en contra de la retallada a l'Estatut del 10 de juliol del 2010, durant la Diada de l'any 2011 van celebrar-se els actes oficials protocol·laris i hi va haver una petita concentració a Barcelona on van aplegar-se prop de 10000 persones.

Associació de Municipis per la Independència (AMI)

Imatge 22: Rètol del poble d'Argelaguer, membre de l'AMI

La celebració de les consultes va desencadenar amb un renaixement que anava ampliant la seva intensitat sobre els debats sobiranistes i identitaris. El desembre d'aquest mateix any, es va crear a Vic, l'Associació de Municipis per la

Independència, organització que agrupa més de 700 municipis i institucions (consells comarcals, diputacions...) que defensen la sobirania de Catalunya i que estan presidits per Josep Maria Vila d'Abadal.

Assemblea Nacional Catalana

El 30 d'abril de 2011, en el marc de la Conferència Nacional per l'Estat Propi on hi van assistir prop de 2000 persones, es va fundar l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), tot i que es va constituir el març del 2012, des de la societat civil que es pot considerar com l'organització que ha liderat el moviment social a favor d'un estat propi a Catalunya.

L'ANC es va constituir per tal d'aconseguir difondre l'esperit independentista entre la societat catalana i també l'únic objectiu que l'Assemblea de Catalunya de 1971 no va ser capaç d'aconseguir: l'autodeterminació de Catalunya i l'assoliment d'un estat propi. No volen vincular-se amb cap partit polític, tot i que sí que n'accepten el suport i col·laboració.

Està presidida per Carme Forcadell des de la seva fundació. Aquesta organització compta amb el suport de nombroses cares conegudes del panorama català.

L'ANC està dividida en assemblees territorials i sectorials que són les encarregades d'organitzar actes a favor de la independència de Catalunya.

El primer acte multitudinari que va donar molt de renom a l'organització va ser la manifestació convocada per l'11 de setembre de 2012 sota el lema

Imatge 23: Fotografia de la pancarta que encapçalava la manifestació

Catalunya, nou estat d'Europa. La manifestació va anar precedida de la Marxa cap a la Independència, iniciada a Lleida i que travessaria el territori català fins arribar el dia de la Diada a Barcelona on va finalitzar amb la gran marxa.

Segons les dades del Departament d'Interior, un milió i mig de persones es van afegir a la manifestació que va col·lapsar el centre de la ciutat.

Imatge 24: Aspecte que oferia un dels carrers per on passava la manifestació

La capçalera amb el lema de la marxa l'aguantaven membres de l'ANC i de l'Associació de Municipis per la Independència i els partits polítics que hi van anar (CiU, ICV, ERC, SI i RI) no hi van tenir res més que un paper secundari.

Un grup de representants de l'ANC van ser rebuts per Núria de Gispert, presidenta del Parlament a qui van donar un document tot demanant que el Govern iniciés el procés i convoqués un referèndum per la independència de Catalunya. Uns dies després es van reunir amb el President català, Artur Mas. Aquest es va reunir amb el president del govern espanyol i després de la reunió es van deixar veure les reals desavinences entre els dos líders.

El 27 de setembre es va votar al Parlament una moció que demanava la convocatòria de la consulta sobre la independència amb els vots a favor de CiU, ERC, ICV, SI i DCat, amb l'abstenció del PSC i els vots desfavorables del PP i C's. Artur Mas va convocar eleccions dies després pel novembre d'aquell mateix any.

La manifestació va ser portada de alguns mitjans internacionals que se'n van fer ressò i va tenir lloc a les portades de tots els diaris del territori, tant catalans com espanyols. També va ser un dels temes més comuns a les xarxes socials, que van escampar el que estava passant arreu.

Imatge 25: Portada de *El Punt-Avui* de l'endemà de la manifestació

Imatge 26: Portada de *La Razón* de l'endemà de la manifestació

El 23 de gener de 2013 el Parlament de Catalunya va aprovar la Declaració de sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya que recollia que «El poble de Catalunya, al llarg de la seva història, ha manifestat democràticament la voluntat d'autgovernar-se, amb l'objectiu que l'administració del poder polític, de les finances públiques, el reconeixement de la pròpia cultura i identitat col·lectiva, de la llengua pròpia i de la garantia de l'exercici dels drets de la ciutadania, serveixi per a la millora del benestar col·lectiu i la igualtat d'oportunitats».

Cal destacar altres actes organitzats per l'ANC com l'Estelada d'espelmes a la plaça Major de Vic l'11 d'octubre de 2012. Un dels actes més multitudinaris en el qual l'ANC ha participat ha estat el Concert de la Llibertat que Òmnium Cultural va organitzar el 29 de juny de 2013 per reclamar el dret de Catalunya a poder decidir el seu futur a través de la música i que va comptar amb una seixantena d'actuacions i una assistència de 90000 persones.

Imatge 28: Concert per la Llibertat

Imatge 27: Encesa d'espelmes a la Plaça Major de Vic

El darrer 11 de setembre, l'ANC amb la col·laboració d'Òmnium Cultural, van organitzar la Via Catalana cap a la Independència. La iniciativa va sorgir de la Via Bàltica, una cadena humana feta l'any 1989 a Estònia, Letònia i Lituània per reivindicar la seva llibertat.

En els mesos previs, es van anar organitzant cadenes humanes arreu del món com Berlín, Roma, Sao Paulo, Los Angeles... La proposta es va repetir a altres municipis catalans com Palamós, Montblanc, Vic, Ripoll... que van fer assajos per al dia 11.

La iniciativa va agrupar un milió sis-centes mil persones, una xifra superior a l'any anterior, al llarg de 400 quilòmetres de cadena que connectaven El Pertús amb Alcanar, resseguint el traçat de la Via Augusta romana. Es va començar a les 17:14, en commemoració a l'any 1714 quan les tropes van entrar a Barcelona, i es van fer diferents actes arreu del territori fins a donar la cadena per finalitzada a les 18:00 amb el cant de *Els Segadors* per tot el país.

El trajecte es dividia en 722 trams i es van mobilitzar 30.000 voluntaris. Pels desplaçaments es van contractar prop de 1.500 autobusos que van transportar la gent arreu del territori. A més del fet simbòlic d'agafar-se de les mans, tal com explica Jordi Ortiz a l'entrevista (vegeu annex: entrevista 2), també es van buscar fotògrafs per deixar el moment gravat, sota el nom de Gigafoto, es reuniran les fotos de tots els participants i se'n farà una fotografia gegant.

Pel que fa a les repercussions, Salvador Cardús afirma, a les entrevistes (annex: entrevista 3) que «Ha estat tot un èxit i ha fet pujar l'autoestima dels catalans, ha fet tocar de peus a terra als espanyols i ens ha descobert als ulls del món.» i ja ha estat considerat l'acte més destacat dels que s'han anat fent a favor de la independència: Àlex Garrido, en l'entrevista, afirma que «ha servit com una gran demostració de força cívica i democràtica, i alhora ha fet veure al món que els catalans i catalanes volem ser lliures».

Com no podria ser d'altra manera, aquest acte va ocupar els mitjans de comunicació, a nivell català, espanyol i mundial. Hi va haver més de mil periodistes acreditats per cobrir l'acte. Aquí es poden veure algunes de les portades de diaris:

Imatge 29: Portada diari ARA

Imatge 30: Portada diari ABC

5.2- Composició del Parlament

5.2.1- Eleccions 2010

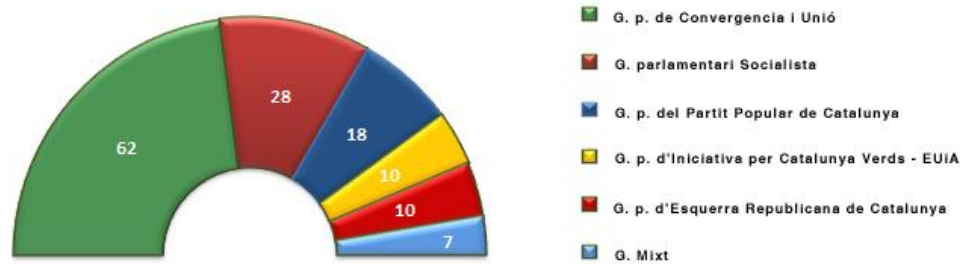
Aquestes eleccions van ser convocades el 4 d'octubre de 2010, es van celebrar el 28 de novembre de 2010 i el Parlament es va constituir el 29 de novembre de 2010.

El partit vencedor va ser Convergència i Unió i Artur Mas va ser investit President de la Generalitat de Catalunya.

La participació va ser del 58,78% (3.152.630 vots) del cens total (5.363.688).

CENS: 5.363.688 PARTICIPACIÓ: 58,78% ABSTENCIÓ: 41,22%

	VOTS	%	ESCONS
CONVERGÈNCIA I UNIÓ	1.202.830	38,43	62
PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA	575.233	18,38	28
PARTIT POPULAR	387.066	12,37	18
INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS-EUIA	230.824	7,37	10
ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA	219.173	7,00	10
SOLIDARITAT CATALANA PER LA INDEPENDÈNCIA	102.921	3,29	4
CIUTADANS-PARTIDO DE LA CIUDADANÍA	106.154	3,39	3

Esquerra Republicana de Catalunya

Tots els altibaixos a nivell intern van portar el partit a aconseguir només deu escons a les eleccions del 2010, és a dir, van perdre onze escons. Després d'uns mals resultats a les municipals de l'any 2011, tota la directiva va dimitir en bloc i Oriol Junqueras va entrar a ser el nou president del partit amb Marta Rovira a la secretaria general. El sentiment independentista va tornar a prendre molta força dins el partit.

Solidaritat Catalana per la Independència

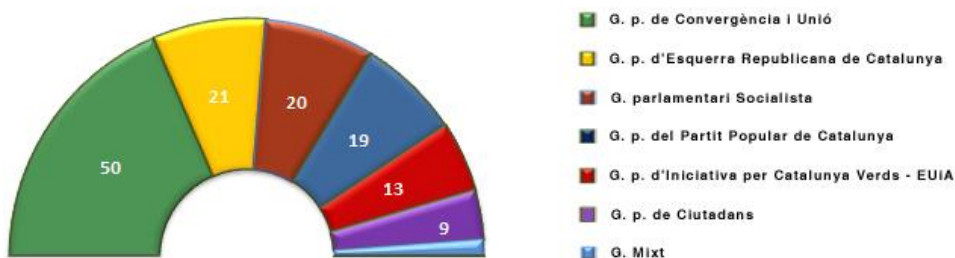
És un partit que va néixer l'any 2010 fruit d'una coalició de diferents partits. L'objectiu principal és fer de Catalunya un nou estat d'Europa a través de la proclamació de la independència des del Parlament i la posterior extensió a tots els Països Catalans. Va ser presidit en el seu inici per Joan Laporta i actualment ho fa Núria Cadenes. Tot i ser les primeres eleccions a què es presentaven, els resultats van ser molts bons, quatre escons.

Hi va haver dos partits més que van obtenir vots en aquestes eleccions i que tenen ideologia independentista: per una banda, hi ha Reagrupament, que és un partit fundat l'any 2009 sota el lema *Independència, democràcia i treball* i que està presidit per Joan Carretero, i, per l'altra, el Bloc Sobiranista Català, l'únic objectiu del qual és assolir l'estat propi.

5.2.2- Eleccions 2012

Les eleccions de 2012 es van convocar de forma anticipada, dos anys abans del previst, l'1 d'octubre de 2012. Es van celebrar el 25 de novembre de 2012 .

El partit guanyador de les eleccions va ser Convergència i Unió i Artur Mas va ser investit President de la Generalitat de Catalunya per segona vegada consecutiva després de pactar, el Pacte de la Llibertat, amb ERC: Artur Mas seria investit President amb al condició que s'hauria de celebrar un referèndum sobre l'autodeterminació de Catalunya l'any 2014. Aquest pacte ha provocat divisions internes dins CiU, Convergència hi està més a favor mentre que Unió s'hi oposa.

Convergència i Unió

Aquest partit va considerar que, després de la mobilització ciutadana de la Diada d'aquell anys i de la reunió amb Rajoy, on van quedar clares fortes desavinences, s'havien d'avançar les eleccions i que el Parlament resultant tindria com a objectiu principal la celebració d'un referèndum sobre la independència. Tot i que s'esperaven uns bons resultats i, fins i tot, algunes enquestes donaven majoria a aquesta coalició, els definitius no ho van ser tant i CiU va perdre dotze escons respecte l'anterior candidatura.

Esquerra Republicana de Catalunya

Les eleccions del 2012 van servir per recollir els fruits de la feina feta per la nova direcció, es van aconseguir vint-i-un escons i ser la segona força del Parlament.

CUP-Alternativa d'Esquerres (Candidatura d'Unitat Popular)

Les CUP es van presentar per primer vegada a les eleccions al Parlament de Catalunya, tot i que abans ja ho havia fet a les municipals. Van aconseguir uns resultats molt positius, entrant al Parlament amb tres escons. Al no arribar als cinc escons necessaris per formar grup propi, va passar a integrar el grup mixt, l'única força que hi ha representada.

Solidaritat Catalana per la Independència va seguir amb el mateix programa que la candidatura anterior, amb la independència com a objectiu principal però van perdre tots els seus representants parlamentaris.

6. I ARA QUÈ? CATALUNYA, UN NOU ESTAT?

Argumentar sobre la viabilitat de Catalunya com un nou estat en aquests moments donaria per fer tot un treball de recerca ja que, darrerament, s'han anat publicant molts llibres que desenvolupen diferents aspectes sobre aquest tema. Aquest últim apartat del treball, anterior a les conclusions, vol donar alguns arguments sobre el tema.

Per fer-ho, m'he basat en el reportatge de la Televisió de Catalunya *Hola Europa!* i on s'analitza el tema des d'un punt del punt de vista català. Cal recalcar que els arguments que s'exposen són només a favor d'un futur nou estat.

Seguidament, s'hi recull un seguit de idees sobre els motius pels quals un nou estat seria una bona opció i la seva justificació.

1. Incompatibilitat

Segons Antoni Castells¹, els catalans segueixen lluitant per aconseguir allò que els convé però el que es veu com realment impossible és transformar Espanya, és a dir, el model de país que defensen la majoria dels ciutadans espanyols i el seu Govern és unitari, no s'accepta el nacionalisme plural que existeix dins el país tan amb el cas català com en el basc, només s'accepta la unitat nacional i, per tant, una Catalunya amb sentiment nacionalista propi no hi té cabuda.

Ferran Requejo² afirma que les diferències entre Catalunya i Espanya van quedar molt clares després de la sentència de l'Estatut i que s'ha culminat amb el rebuig del pacte fiscal. No hi ha una voluntat de cooperació, sinó que totes les mesures que es volien anar introduint amb el nou Estatut, han anat quedant en no-res després de les retallades del Tribunal Constitucional.

Si l'alternativa a la independència fos l'estat federal, Espanya, en primer lloc, hauria d'acceptar la divisió, no es tractaria d'una sola unitat territorial sinó de varies. Aquesta idea és incompatible amb la unitat que defensa el Govern en aquests moments. És complicat que des del punt de vista d'Espanya, s'entengui

¹ Antoni Castells (Barcelona, 1950) és doctor en Economia i catedràtic d'Hisenda Pública per la Universitat de Barcelona-. També va ser Conseller d'Economia i Finances Públiques (2003-2010).

² Ferran Requejo (Barcelona, 1951) és catedràtic en Ciència Política per la Universitat Pompeu Fabra i va publicar el llibre *Federalism, Plurinationality and Democratic Constitutionalism: Theory and cases* (2012).

el que vol Catalunya perquè defensen una identitat pròpia que per als espanyols es inconcebible ja que tothom està sota la nacionalitat espanyola.

2. La llengua i la cultura

El català és un element diferenciador, un element simbòlic que identifica el poble de Catalunya. Lluís Cabrera diu que s'ha anat en contra de la llei d'immersió lingüística, en contra d'una llengua.

La cultura i la llengua haurien de sortir beneficiades amb un estat propi ja que, en teoria, l'Administració treballaria a favor dels catalans i, per tant, defensaria la llengua i la cultura catalanes.

En el tema de la llengua oficial, és complicat preveure quina o quines podrien ser les llengües oficials ja que la població catalana es divideix en parts força simètriques en catalanoparlants i castellanoparlants.

3. Model econòmic

El principal punt d'aquest apartat és la impossibilitat d'arribar a un acord satisfactori per les dues parts en aquest aspecte. En un estat independent, Catalunya gestionaria els seus recursos; no obstant, en l'actualitat, amb el model comú de finançament, tots els impostos recollits a Espanya, amb l'excepció del País Basc i Navarra, van a Madrid on es reparteixen "equitativament". El fet de que Catalunya sigui un territori industrial i amb un alt percentatge d'importacions i per tant que hi aporta una part força significativa, fa que hi surti perdent. Catalunya depèn d'un repartiment de diners sense regles del joc, injust des del punt de vista català.

Heribert Padrol Munté³, en el documental, afirma que en el model centralista es concentren els organismes supervisors i reguladors a Madrid i que, sense un estat propi, Catalunya anirà afeblint el teixit productiu del que disposa d'una manera irrecuperable.

El tema econòmic s'ha convertit en un dels principals pilars ja que malgrat que no tothom se sent identificat amb una ideologia independentista, sí que es

³ Heribert Padrol Munté (Reus, 1964) és llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona i inspector de finances de l'estat.

coneix els efectes sobre l'economia catalana que tindria la formació d'un nou estat.

4. Incomprensió

No hi ha cap llei europea que prohibeix el dret a l'autodeterminació. «La Constitució no és una pedra que no es pot modelar, és una llei que s'ha d'adaptar als temps reals» afirma Julio Añoveros Trias de Bes⁴. No es pot ocultar un procés que ha aparegut constantment als mitjans de comunicació internacionals des de les darreres manifestacions massives, no obstant, sembla que des del govern central s'anul·lin els fets. És un moviment que tant tindrà conseqüències per a Catalunya, com per a Espanya i la resta del món.

Carles Viver Pi-Sunyer⁵ considera que tota comunitat política que aposti per l'autodeterminació i per tenir un estat propi, no ha de tenir arguments polítics ni democràtics que ho puguin impedir.

El fet de convocar una consulta serviria per deixar expressar a la ciutadania la seva opinió sobre Catalunya: permet expressar-se a tothom lliurement, independentment dels resultats.

5. El futur empresarial i els recursos energètics

El tramat industrial que connecta Catalunya i Espanya no s'hauria de trencar; això sí, és normal la incertesa que es mostra en aquest sector en aquesta època de transició.

El possible i temut boicot o la fuga d'empreses no interessa a cap de les dues parts, és a dir, Catalunya és un mercat on estan consolidades i no interessa perdre aquesta part del mercat. Tal com exposa Marcel Coderch⁶, parlant de la companyia elèctrica que subministra energia als territoris catalans, una empresa no prescindiria d'un mercat de set milions de persones sinó que el que s'hauria de fer és passar a ser regulades per uns altres, en lloc de Madrid.

⁴ Julio Añoveros Trias de Bes (Barcelona, 1942) és llicenciat en Dret, professor de Dret Internacional i Comunitari a ESADE i va ser membre del consell de Garanties Estatutàries (2009-2012).

⁵ Carles Viver Pi-Sunyer (Terrassa, 1949) és catedràtic de Dret Constitucional per la Universitat Pompeu Fabra i va ser vicepresident del Tribunal Constitucional (1998-2001)

⁶ Marcel Coderch (Olot, 1953) és enginyer de telecomunicacions i vicepresident de la Comissió del Mercat de Telecomunicacions.

Pel que fa a la sostenibilitat del mercat català, els productes sortits de Catalunya, se'n queden un 60% aquí, un 18% van al mercat espanyol i la resta arreu del món.

6. Pròxima estació: referèndum per la independència

El Parlament ja va aprovar el 23 de gener de 2013 la llei de consultes; el següent pas és la celebració del referèndum. Els antecedents però, no són molt encoratjadors ja que el Parlament basc ho va intentar però el Tribunal Constitucional no va permetre tirar-ho endavant.

Una consulta pactada seria molt complicada de negociar ja que el Congrés dels Diputats ja s'hi ha oposat i la mateixa Constitució no hi dona cap opció:

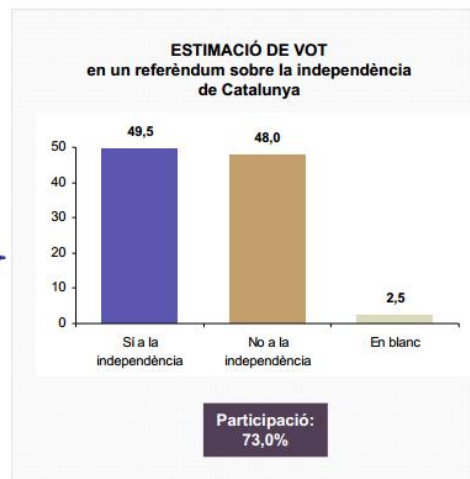
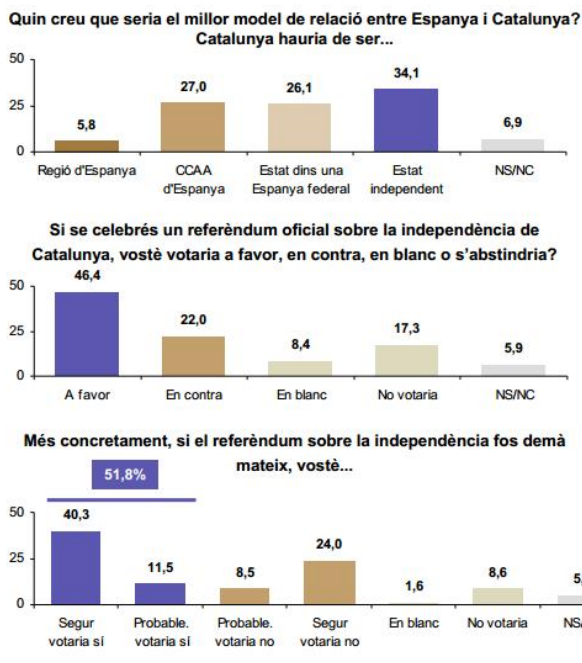
«La Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la Nación española, patria común e indivisible de todos los españoles, y reconoce y garantiza el derecho a la autonomía de las nacionalidades y regiones que la integran y la solidaridad entre todas ellas.» (article 2 de la Constitució espanyola).

Davant aquesta situació hi ha dues possibilitats: tal com va anunciar el president Artur Mas, hi ha la opció de convocar unes eleccions plebiscitàries l'any 2016, al final de l'actual candidatura, que aparentment, serien unes eleccions normals però que d'alguna manera s'estaria decidint sobre el futur de Catalunya. L'altra opció és la declaració unilateral d'independència, tot i no ser l'escenari més desitjable.

Pel que fa a la pregunta, es podria recuperar la de les consultes independentistes «Esteu d'acord que Catalunya esdevingui un estat de dret, independent, democràtic i social integrat en la Unió Europea?» o bé proposar-ne una de nova.

Un estudi del Gabinet d'Estudis Socials i Opinió Pública (GESPO) per El Periódico de Catalunya, realitzat el juliol del 2012 mostra els següents resultats sobre un hipotètic referèndum:

L'estimació dels resultats d'un hipotètic referèndum celebrat en aquest moment mostra un resultat ajustat entre els que votarien sí i els que votarien no, amb un lleuger avantatge dels que ho farien afirmativament

7.La continuïtat dins la Unió Europea

Raül Romeva⁷ explica en el documental que la percepció, per part d'Europa, de la situació Catalunya-Espanya és d'un govern nacionalista espanyolista.

Segons Jordi Galí⁸, l'economia catalana està perfectament integrada dins l'economia europea i no hi hauria cap problema, fins i tot, si no en formés part com ho fan països com Suïssa o Noruega. Per altra banda, la UE també deixaria d'ingressar la part que actualment correspon als ciutadans catalans dins el territori espanyol i això li és desfavorable.

No hi ha cap tractat que obligui a Catalunya a abandonar la UE si s'estableix un nou estat; si es donés el cas, es decidiria entre els països membres. En referència a l'ús de l'euro, hi ha més d'un país que sense formar-ne part, en fa ús com Andorra o Mònaco. Es poden fer tractats de lliure comerç amb Europa, sense ser membre de la Unió Europea.

⁷Raül Romeva (Madrid, 1971) és doctor en Relacions Internacionals i llicenciat en Ciències Econòmiques per la Universitat Autònoma de Barcelona eurodiputat al Parlament Europeu per Iniciativa per Catalunya Verds.

⁸Jordi Galí (Barcelona, 1961) és economista i director del Centre de Recerca en Economia Internacional de la Universitat Pompeu Fabra.

7. ENTREVISTES

Per tal de contrastar la informació que es pot trobar a enciclopèdies amb la de persones que viuen el dia a dia implicats, he realitzat diverses entrevistes a diferents sectors que estan representats en el treball: tant a mitjans de comunicació (diari ARA), com a entitats (Òmnium Cultural) i partits polítics. (Esquerra Republicana) i també he volgut entrevistar a un sociòleg català, Salvador Cardús, per veure una visió una mica més crítica.

Els entrevistats són:

- Roger Mateos, sotscaip de Política del Diari ARA.
- Jordi Ortiz, membre de la junta d'Òmnium Cultural a Osona
- Àlex Garrido, membre d'Esquerra Republicana de Catalunya
- Salvador Cardús, sociòleg català implicat en el tema de la independència.

Crec que les entrevistes són una manera directa d'entrar en contacte amb el tema. En el meu cas, m'han servit per acabar de recollir informació i diferents visions sobre el tema.

Tots els entrevistats coincideixen que el moviment independentista s'ha transformat en un moviment transversal, sense distincions d'edat ni sexe ni origen. Pel que fa al moment de màxima esplendor, tots contesten el mateix: l'època actual. Les raons que exposen són, per una banda, el moment econòmic i polític, tal com apunta Àlex Garrido, però, per l'altra, el tancament unilateral de les propostes d'encaix amb Espanya, segons Salvador Cardús.

Un altra dels punts destacats de les entrevistes és la Via Catalana, qualificada d'èxit rotund per part dels entrevistats i que ha servit per localitzar Catalunya al món i deixar clar el que està passant. Jordi Ortiz i Àlex Garrido asseguren que el referèndum ha de celebrar-se com a màxim a finals de l'any vinent i que gracies a tota la mobilització civil s'ha exposat la situació i la voluntat del poble català.

8. CONCLUSIÓ

El treball de recerca pretenia establir una relació entre les forces del Parlament amb ideologia independentista i les mobilitzacions de caràcter socials a favor de la independència catalana.

He pogut comprovar que en els anys de transició i posteriorment, fins l'any 1990, el moviment social és molt actiu però el seu objectiu real no és formar un nou estat sinó que es lluita per recuperar tot el que s'ha perdut durant els anys de Guerra Civil i franquisme que han fet molt mal a la llengua i la cultura catalana. No obstant, els resultats del Parlament no es corresponen amb el moviment de la societat ja que el nombre d'escons, segons el partit, que defensen l'independentisme no arriba al 10% (veure gràfic que s'inclou més avall dins aquest apartat). Per tant, en aquest apartat, la hipòtesi que m'he plantejat no es compleix.

En el segon bloc del treball, que he titulat com la consolidació independentista, no es van veure gaires referències a la independència de Catalunya. Un dels motius, que segons el meu parer hi influeixen, és l'estabilitat del govern i la bona època que estava travessant el país, sense problemes econòmics ni socials destacables. Això va fer apagar tot el moviment que s'havia iniciat després del franquisme perquè el català ja havia recuperat la seva presència a la societat, la cultura era accessible per tothom, sense restriccions... I tot això va quedar pal·lès al Parlament. Els representants dels partits polítics que defensaven l'estat propi continua rondant el 10% dels escons parlamentaris però sense cap creixement ni caiguda. Per tant, en aquest període sí que es pot confirmar la hipòtesi del treball: al no haver-hi mobilitzacions socials, la representació al Parlament no s'accentua. A partir del 2003, les coses comencen a canviar, es comença a preveure canvis ja que Esquerra Republicana de Catalunya pren un paper important en la política del país, tenint un paper essencial a l'hora de formar el govern. S'opta per unir-se amb el Partit Socialista de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds. Tot i ser un període on, aparentment, tot el moviment independentista va estar molt paralitzat, probablement, no estariem en el punt que estem si no haguéssim travessat aquesta etapa.

És en els darrers anys quan la hipòtesi pren més força. Entre un 15% i un 20% dels escons parlamentaris són d'ideologia independentista. Aquesta tendència es manté l'any 2006. El govern d'aquestes dues legislatures està format per tres partits (PSC, ERC i ICV), tot i que els tres són catalanistes, només ERC és pròpiament independentista. Aquesta ideologia política queda reflectida a l'Estatut de 2006 on es reclamen més competències i autonomia per Catalunya. Tot això queda frustrat a partir del 2006 quan molts catalans van veure la dura retallada de l'Estatut.

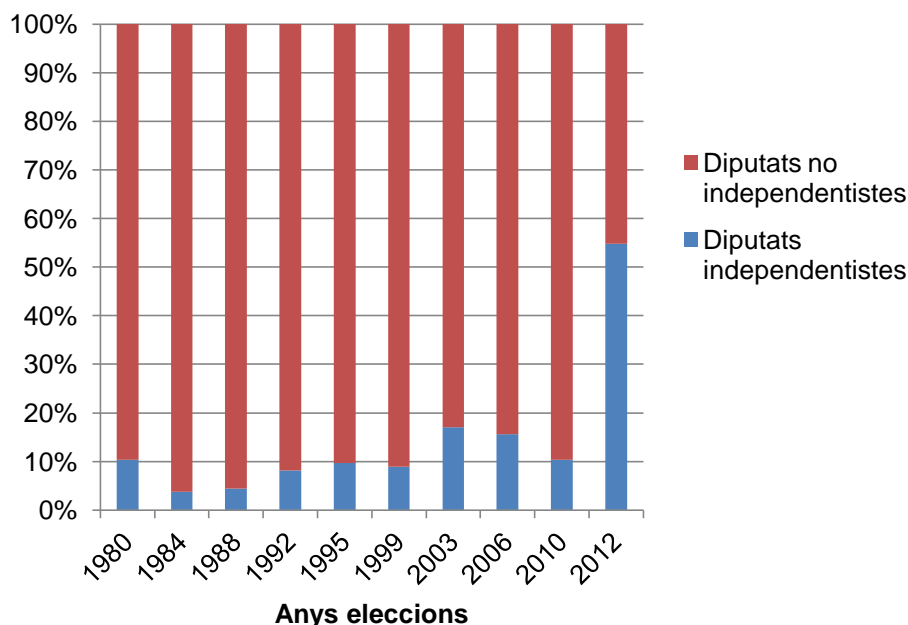
Fins aleshores, era cosa d'una minoria, no hi havia gaire gent que feia públic el seu sentiment independentista però a partir del 2010, amb la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, la població va començar a fer grans mobilitzacions, la primera va ser el 10 de juliol de 2010, dies després de la sentència. Les eleccions del mateix any però van perdre força: Esquerra Republicana va sortir molt perjudicada del govern del tripartit i la representació parlamentària va caure fins el 10% altra vegada. Malgrat tot, els resultats van salvar-se gràcies a l'aparició d'un nou partit independentista, Solidaritat Catalana per la Independència, que en la seva primera presentació a les eleccions, va obtenir quatre escons.

En l'actualitat, hi ha una part considerable de persones que llueixen les estelades als balcons, que es manifesten de forma pacífica, que exhibeixen la seva condició de catalans i reivindiquen un nou estat propi. Les consultes han estat una demostració de les magnituds del canvi que està patint el país i de la seva condició, igual que ho han fet la manifestació de la Diada de l'any 2012 i la Via Catalana. El gir més destacat, en l'àmbit polític ha estat el de Convergència i Unió, que es va comprometre a portar al terreny polític, el moviment social que tenia lloc al carrer, passant així a ser un defensor d'un nou estat propi, tot i la divisió d'opinions internes, i sumant-se així als bons resultats obtinguts per Esquerra Republicana de Catalunya, 21 escons, fan que, per primer cop des de després del franquisme, els diputats independentistes representin més de la meitat dels escons: 74 escons (CiU, ERC i CUP). Això permet confirmar i demostrar que la hipòtesi del treball es compleix, altra vegada.

La representació del Parlament de forces independentistes no ha estat mai tan accentuada com en l'actual legislatura i va relacionada amb les mobilitzacions de la societat a favor de la independència és una hipòtesi que es compleix a partir dels anys 90 però no en el període del 1975 fins l'any 1990 on la tendència és molta mobilització social però poca representació parlamentària.

A continuació, adjunto un gràfic que he elaborat jo mateix sobre l'evolució de la força independentista dins el Parlament català al llarg de les diferents eleccions celebrades a partir del 1980:

Evolució diputats independentistes-no independentistes (segons ideologia del partit)

A part de la hipòtesi, em vaig plantejar també alguns objectius secundaris. En primer lloc, conèixer la història de Catalunya una mica més, el treball m'ha fet estar en contacte amb informació de la història recent del territori durant els mesos de recerca i descobrir fets nous per mi. També he hagut d'analitzar els resultats electorals del Parlament català des de la fi del franquisme i relacionar-los amb altres fets, tal com s'exposa en aquestes conclusions.

Crec que el treball és una mostra important sobre la magnitud del moviment independentista actual. Es pot confirmar que el moment actual és inèdit i que no s'ha donat mai abans. La situació que es dona és favorable però malgrat tots els arguments en contra o a favor que es puguin plantejar fins el dia d'avui, caldria fer un referèndum per demostrar quina de les parts engloba la majoria de la població de Catalunya

No he tingut grans contratemps pel que fa a l'elaboració del treball. Potser el fet de tenir tant temps, fa que vagis molt refiat i després sempre has de fer les coses més ràpid de com les pensaves fer. Tot i així, crec que el treball en general m'ha anat força bé. Podria destacar el fet que no he pogut fer totes les entrevistes que volia. La intenció era entrevistar també a algun membre de l'Assemblea Nacional Catalana però a causa de la Via Catalana no han disposat de temps per fer-ho.

Aquest treball podria tenir moltes futures línies de recerca. Es podria comprendre un període més ampli d'estudi; analitzar les dificultats per les que va passar Catalunya durant el franquisme; tal com he dit anteriorment, també es podria desenvolupar un treball amb els pros i contres sobre la independència de Catalunya... És un tema de primeríssima actualitat i les notícies relacionades apareixen cada dia als mitjans de comunicació, per tant, no es pot considerar mai un tema acabat ja que es pot anar ampliant a diari.

Pel que fa a la meva opinió, crec que el fet de celebrar un referèndum donaria la possibilitat per expressar la seva opinió a tothom, sigui quina sigui la seva ideologia. No és res en contra de ningú, és simplement un dret democràtic. Permeteu-me una reflexió sobre això: si el resultat fos positiu, la conseqüència més lògica seria formar un nou estat independent; no obstant, si fos negatiu, com s'hauria d'afrontar? Hi ha algú preparat per si tot això que s'està gestant no sortís com s'espera? Què s'hauria de fer?

9. BIBLIOGRAFIA

Llibres, enciclopèdies i documentals

- ALCOBERRO, Agustí ... [et al.]. & CASASSAS, Jordi (direcció científica). *Atles del catalanisme*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 2012.
- BO[NAMUSA], FR[ANCESSC] & C[ULLA] C[LARÀ], J[OAN] B., «Esquerra Republicana de Catalunya», *Gran Enciclopèdia Catalana*. Barcelona: Enciclopèdia catalana, 1989, volum 10, p. 262.
- DIVERSOS AUTORS. “La recuperació de la democràcia” (pàg. 354). *Història*. Barcelona: Vicens Vives, 2010.
- DURAN SOLÀ, Lluís. *Breu història del catalanisme II: de la República al canvi de mil·lenni*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2011.
- JARNE, Antonieta. *Un horitzó nacional: història del pensament polític catalanista contemporani*. Lleida: Pagès editors, 2012.
- MOLAS, Isidre. *Diccionari dels Partits Polítics de Catalunya segle XX*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 2000.
- RUBIRALTA, Fermí. *Una història de l'independentisme polític català: de Francesc Macià a Josep Lluís Carod-Rovira*. Lleida: Pagès editors, 2004.
- GENOVÈS, M.Dolors. *Hola, Europa!*. (2013) [Documental televisiu]. Barcelona. TV3.

Pàgines web

- <http://blogs.sapiens.cat/socialsenxarxa/2011/02/26/la-mancomunitat-de-catalunya-1914-1925/> [última consulta: 2 d'agost de 2013]
- <http://www.elclauer.cat/index.php?pg=home> [última consulta: 7 de setembre de 2013]
- <http://www.esquerra.cat/partit/historia/> [última consulta: 7 de setembre de 2013]
- <http://www.parlament.cat/web/composicio/resultats-electorals/resultats-legislatures> [última consulta: 29 de desembre de 2012]
- http://www.parlament.cat/actualitat/actes/1980-2010-ELECCIONS_QUADRE.pdf [última consulta: 29 de desembre de 2012]

http://www.sapiens.cat/ca/notices/2011/04/la_historia_de_l_independentisme_a_catalunya_975.php [última consulta: 2 d'agost de 2013]

<http://www.solidaritatcatalana.cat/solidaritat/qui-som> [última consulta: 7 de setembre de 2013]

<http://www.somunanacio.cat/www/somunanacio/ca> [última consulta: 3 d'agost de 2013]

<http://www.racocatala.cat/forums/fil/164706/11-setembre-portades-premsa> [última consulta: 3 d'agost de 2013]

<http://www.vilaweb.cat/11desetembre> [última consulta: 2 d'agost de 2013]

<http://www.324.cat/especial/211/altres/EI-TC-dicta-sentencia-per-lEstatut> [última consulta: 2 d'agost de 2013]

<http://www.324.cat/noticia/1884457/catalunya/15-milions-de-persones-demanen-la-independencia-de-Catalunya-en-una-manifestacio-record> [última consulta: 4 d'agost de 2013]

<http://www.324.cat/noticia/1877452> [última consulta: 2 d'agost de 2013]

Fonts fotogràfiques:

Imatge 1: <http://blogs.sapiens.cat/socialsenxarxa/2011/02/26/la-mancomunitat-de-catalunya-1914-1925/>

Imatge 2: http://www.ara.cat/cultura/placa-Sant-Jaume-vesteix-Republica_0_418158427.html

Imatge 3: <http://www.omniumcultural.org/omnium.jpg>

Imatge 4: <http://xarxanet.org/sites/default/files/cavallfort1.jpg>

Imatge 5:

http://lletra.uoc.edu/uploads/lletra/revistes/serrador/img/serrador_postal.gif

Imatge 6: <http://cat-ext.blogspot.com.es/2012/02/40e-aniversari-de-lassemblea-de.html>

Imatge 7: http://3.bp.blogspot.com/_niBcj1JleAY/T1vf_5pyMbl/AAAAAAAAABfg/BJA8t_F2ZdM/s1600/ANC1.png.

Imatge 8: http://ddd.uab.cat/pub/cartellscedoc/1976/cartellcedoc_401.jpg

- Imatge 9: <http://pictures2.todocoleccion.net/tc/2009/09/02/14772426.jpg>
- Imatge 10: <http://hemeroteca.lavanguardia.com/preview/1977/09/13/pagina-1/33745036/pdf.html>
- Imatge 11: <http://www.directe.cat/imatges/noticies/manifestacio1977.jpg>
- Imatge 12: <http://in.directe.cat/imatges/components-terra-lliure.jpg>
- Imatge 13: <http://www.indracompany.com/sites/default/files/ccma.gif>
- Imatge 14: http://www.lavozlibre.com/userfiles/2a_decada/image/FOTOS%202011/10%20OCTUBRE%202011/04%20OCTUBRE%202011/pujolmas.jpg
- Imatge 15: <http://www.llibertat.cat/2011/11/001-2520mani-2520xerta-senia-15575.jpg>
- Imatge 16: http://www.catalunyaaccio.org/elnord/economia/uploaded_images/tripartit1-705417.jpg
- Imatge 17: <http://blogs.elpunt.cat/enricfigueras/files/2013/06/estatut.jpg>
- Imatge 18: http://3.bp.blogspot.com/_J7z9-tPaNak/TDqwsQa76qI/AAAAAAAAABY4/z5eSHoUYSMU/s1600/som-una-nacio-nosaltres-decidim.jpg
- Imatge 19: http://3.bp.blogspot.com/_sxpTzuv6Nks/ULaICc29QTI/AAAAAAAAAc_A/e1M5YxLYJ8/s1600/24137_thumb_mani%2B11s2012%2Befe-780818.jpg
- Imatge 21: <http://www.perezlozano.cat/wp-content/uploads/consulta-papereta.jpg>
- Imatge 22: http://www.lhoritzo.cat/wp-content/uploads/Argelaguer_AMI.jpg
- Imatge 23: <http://estaticos.elperiodico.com/resources/jpg/9/3/1347440425639.jpg>
- Imatge 24: <http://www.324.cat/multimedia/jpg/0/7/1378742887670.jpg>
- Imatge 26: http://images.ara.cat/fotografies/Vista-Concert-Llibertat-MANOLO-GARCIA_ARAIMA20130630_0159_6.jpg
- Imatge 27: https://assemblea.cat/sites/default/files/550659_440553965990971_1220781226_n.jpg

10. ANNEXOS

10.1- Entrevistes

En aquest apartat del treball, s'hi inclouen entrevistes completes:

Entrevista 1: Roger Mateos, sotscaop de Política del Diari ARA:

(Feta a través del correu electrònic. Enviada l'1 d'agost del 2013; resposta el 5 d'agost del 2013.)

— Com definiria independentisme des del seu punt de vista?

L'independentisme a Catalunya és avui un corrent políticament transversal, per damunt d'ideologies de dreta o d'esquerra, que defensa la consecució d'un estat propi per a Catalunya, separat d'Espanya.

— Les accions socials i la fundació d'assemblees, associacions... creu que portarà a més implicació dels partits polítics o del poder polític ?

Les associacions i moviments cívics i ciutadans empenyen molts cops els partits favorables a l'estat propi cap a una major acceleració del procés, però no sempre aconseguen el seu objectiu, perquè els tempos de la política són complicats i no tot es pot portar a terme en pocs dies, hi ha processos que requereixen més temps de maduració i treball.

— Els mitjans de comunicació tenen un paper fonamental en el tractament de la informació, com creu que està arribant la informació de la situació que travessa Catalunya a la resta del món?

Els mitjans internacionals cada cop es fan més ressò del creixement del sentiment independentista a Catalunya. Sobretot va ser fonamental la manifestació de l'última Diada per donar a conèixer la causa al món. I pot tornar a passar el mateix en la propera Diada, amb la cadena humana.

— Pel que fa a la implicació quina és la capa de la societat amb més consciència independentista?

Difícil de dir-ho. Potser el més fàcil és dir quina és la capa de la societat més recelosa: el món de les grans empreses catalanes amb forts interessos econòmics a la resta de l'Estat. Són els que temen perdre més en cas d'una eventual separació.

— Creu que el procés d'independentisme està afectat per alguns mitjans, és a dir, pateix manipulació o al contrari, es tracta fidelment?

Com amb tot, depèn molt de quin mitjà ho tracta, però és evident que a la premsa feta a Madrid, el moviment independentista sovint és tractat en forma de caricatura.

Entrevista 2: Jordi Ortiz, membre de la junta d'Òmnium Osona

(Feta de forma presencial, el 20 de setembre de 2013.)

— Com definiria independentisme des del seu punt de vista? Des de quan considera que existeix?

Crec que l'independentisme tal com el coneixem avui en dia és de fa trenta o quaranta anys, és una cosa força recent. Fins els anys seixanta, abans de la guerra civil era simplement «defensar el què era nostra» i a partir d'allò és independentisme pur. Abans era independentisme d'esquerres, un país amb drets socials... molt enfocada a l'esquerra i ara ha canviat una mica, ara és transversal.

Per mi, l'independentisme és voler plenament les llibertats del meu país, totes. Si un es considera defensor del seu país, ho ha de voler tot, el màxim de llibertat.

— Com creu que està l'independentisme en aquests moments? Com creu que evolucionarà? Creu que la situació actual està fortament influenciada per la implicació de la societat en el moviment?

Està en el seu moment màxim perquè ha aconseguit aglutinar totes les tendències, hi ha gent de totes les idees. Crec que està en el moment més alt i potser més a prop d'aconseguir-se.

L'evolució depèn molts de nosaltres, jo crec que es la força, que per molt que ens diguin coses des d'Espanya, la clau és mantenir-se fermes en aquesta idea, segurament hi hauran moltes barreres en aquesta idea i això potser farà trontollar una mica, però, en principi, crec que evolucionarà molt bé. Ara ens prohibiran fer la consulta, llavors suposo que creixerà perquè no hi haurà alternativa i, a partir d'aquí, crec que hi hauran eleccions plebiscitàries i ja veurem.

Totalment, això ha sortit de la gent, d'una suma de coses, de l'Estatut, del temps d'en Zapatero d'ara si ara no, cinquanta mil coses que han anat passant i la gent ha dit prou, s'ha anat organitzant. Els polítics han vingut al darrera però és totalment des de baix.

— Respecte a l'evolució des del final de la dictadura, quina ha estat l'etapa en què el moviment català ha tingut més importància? Com ho justificaria?

En l'actual, sí, sí. També és important que es mantingués en el seu moment perquè eren pocs i això té mèrit, quan tothom va en contra teu, mantenir la flama és important. Ha tingut alts i baixos però ara és el màxim, sense cap dubte.

— Pel que fa a la implicació de la societat, quina franja d'edat mostraria més implicació, segons el seu parer, en aquest procés?

Pel que jo he vist, aquí a Osona crec que es mou per la franja de trenta a quaranta anys la que s'implica més. Però, per exemple, jo a la cadena humana vaig anar a Badalona i allà tots eren de cinquanta i seixanta, eren gent gran, suposo que varia segons el lloc.

— Quin paper és el que correspon a una entitat com Òmnium Cultural?

Al principi eren quatre coses: salvem la llengua, la cultura... i ha anat evolucionant al llarg del temps igual que ha fet la societat.

A part del nostra lema que surt a tot arreu (Llengua, cultura i país), n'hi ha un altre quart que és cohesió i que és molt important. Nosaltres volem la independència però volem que tothom estigui bé aquí, i Òmnium, a part de seguir tot aquest procés, vol que el país estigui cohesionat. Potser a l'Assemblea li correspon tirar més del carro i a Òmnium, més unir, fer cohesió, fer que la gent vinguda de fora s'impliqui, parlar amb la gent que potser mai se li ha parlat d'això, fer que aquest sigui un procés per tothom, que no serà els catalans cap

aquí i els altres, per allà. Crec que Òmnium tirarà molt per aquí i promocionar que un referèndum és un fet democràtic, que no passa res, que és votar.

— Com valora la iniciativa de la Via Catalana? Tindrà futures repercussions o quedarà en la memòria com un acte de mobilització del poble català sense més transcendència?

Jo crec que ja en té de repercussions. Suposo que molta gent pensava que havia estat una cosa de l'any passat, de «ja els hi passarà» però han vist que la gent continua estant per això. De fet, la gent ha vist que som un poble que ens organitzem, que som pacífics i que som molts. La trobo perfecta.

— Parlant d'actes multitudinaris, què en queda de la manifestació del 10J contra la sentència de l'Estatut?

Va ser com la primera d'aquestes grans mobilitzacions. Va ser en contra de la sentència d'un tribunal que havia tomat la declaració d'un poble. Crec que va ser la visualització de tot això, que ja siguis de dretes o d'esqueres, hi ha unes coses que són bàsiques. A Òmnium també va tenir una forta repercussió, a partir d'aquell dia es van fer molts socis.

— De tots els actes que s'han anat organitzant recentment a favor de la independència, quins destacaria?

La Via Catalana per l'impacte, una demostració del poder d'organització, de logística i el gest de donar-nos les mans és molt simbòlic, pacífic, unit.

Des d'Òmnium, vam fer la Marxa dels Vigatans però es va haver de suspendre. És un acte molt de la comarca, cada deu de setembre, l'any passat vam ser cinc mil persones, és més solemne.

— Creu en la possibilitat d'arribar a un acord amb Espanya o això ja no és una opció?

Encara que es oferissin una cosa molt bona, la gent ja sap que d'aquí un temps tornàriem a estar igual. No hi ha res a fer. Sí que es pot arribar a un acord però d'aquí quinze anys, tornarem a estar igual. La gran majoria ja ho ha vist, per part catalana. Per part d'allà, no sé què passaria.

— Pel que fa al ressò internacional de la situació catalana, com creu que es veu des de l'exterior, tant a la resta d'Espanya com a nivell europeu?

Pel que em diuen, els països europeus s'ho miren a l'expectativa, de «a veure què fa Espanya», és una cosa interna però no els hi fa por. He parlat amb dues o tres persones i diuen «quan us hàgiu decidit, ja ens hi ficarem nosaltres». No crec que es veu malament, ells veuen que uns volem votar i els altres, no ens deixen. Si hi fiques qüestions econòmiques, després potser sí que hi haurà algun país en contra perquè és molt amic d'Espanya, però... penso que ho veuen bé. També és qüestió que la Generalitat ho expliqui, que vagi allà i exposi la situació.

A nivell d'Espanya, aquí estic segur que ens arriba molt el més dolent. També hi ha gent que ho deu entendre, però el que arriba aquí és molt bèstia. Però clar, en ells també els hi arriba. És molt complicat fer entendre dues cultures diferents, perquè en el fons, ho som. Serem més amics de veïns que ara.

— Els mitjans de comunicació tenen un paper fonamental en el tractament de la informació, com creu que està arribant la informació de la situació que travessa Catalunya a la resta del món?

Jo crec que hi ha matisos, la veritat no la diu ningú. Els mitjans són bàsics, controlen bastant el pensament, més que control és influència. Si veus tot el dia canals que diuen una certa cosa, doncs al final t'ho creus. Arriba molt distorsionat en les televisions, diaris, ràdios... Internet és a part. Aquí Catalunya potser som més oberts però allà a Madrid, n'hi ha dos o tres que son, no sé com qualificar-los.

— Veus possible una Catalunya independent en el marc actual?

Sí, sí. Hem de ser optimistes. Una cosa és el referèndum, que s'ha de fer l'any que ve, crec que ha de ser una cosa a curt termini. És ara, 2014 o 2015 tirant molt enllà.

Entrevista 3: Salvador Cardús, sociòleg català

(Feta a través del correu electrònic. Enviada el 14 de setembre del 2013; resposta el 23 de setembre del 2013.)

— Com definiria independentisme des del seu punt de vista?

És el moviment popular que es proposa aconseguir la independència de Catalunya.

— Com creu que està l'independentisme en aquests moments? Com creu que evolucionarà?

Viu el millor moment de la seva història, com a resultat de la convicció que les propostes d'encaix a Espanya han estat tancades de manera unilateral. L'últim fracàs va ser l'intent de reforma de l'Estatut. Evoluciona positivament, fins a aconseguir el seu objectiu. Després, s'haurà acabat.

— Les accions socials i la fundació d'assemblees, associacions... creu que portarà a més implicació dels partits polítics o del poder polític?

La iniciativa popular ha forçat els partits i institucions polítiques a definir-se i donar-hi resposta. Per part del govern, CDC i ERC, no es pot demanar més, perquè ja han assumit l'aspiració independentista. La resta, fan el que poden, no sense grans conflictes interns.

— Pel que fa a l'implicació de la societat, quina franja d'edat mostraria més implicació, segons el seu parer, en aquest procés?

L'interès d'aquesta mobilització és que incorpora gent de totes les edats i condició social.

— Com valora la iniciativa de la Via Catalana? Quins efectes s'espera que tinguin? A què es deu el gran nombre de participants?

Ha estat tot un èxit i ha fet pujar l'autoestima dels catalans, ha fet tocar de peus a terra als espanyols i ens ha descobert als ulls del món.

— De tots els actes que s'han fer darrerament a favor de la independència quins destacaria? Per quin motiu?

La Via és important per la magnitud i conseqüències. Però és molt rellevant el treball discret, dia a dia, de molts ciutadans compromesos amb el futur i la llibertat del seu país. Cada discussió al menjador de casa, a la cafeteria, a la feina, tenen un valor incalculable.

— Pel que fa al ressò internacional de la situació de Catalunya, com creu que es veu des de l'exterior, tant a la resta d'Espanya com a nivell europeu?

Pel que fa al món, amb molt interès, i esperant si som capaços de fer el pas que cal fer. Espanya és tot una altra cosa, i no poden ni imaginar que ens en sortim.

— Els mitjans de comunicació tenen un paper fonamental en el tractament de la informació, com creu que està arribant la informació de la situació que travessa Catalunya a la resta del món?

La informació a la resta del món, arriba en la proporció que el que fem és rellevant. On hi ha dèficits, és en la informació que arriba a sectors de població catalana, aïllats del que estem fem a causa dels silencis o desinformacions de determinats mitjans espanyols.

Entrevista a Àlex Garrido, regidor de l'Ajuntament de Manlleu i membre d'Esquerra Republicana de Catalunya

(Feta a través del correu electrònic. Enviada el 14 de setembre del 2013; resposta el 23 de setembre del 2013.)

— Com definiria independentisme des del seu punt de vista? Quina considera que va ser la seva data de naixement?

L'independentisme català representa la voluntat del poble d'esdevenir un Estat lliure en el sí de la UE europea, amb els mateixos drets i deures que la resta d'Estats membres. Des de 1714 sempre hi ha hagut una defensa dels drets nacionals del poble català i penso que sempre hi ha hagut la voluntat d'esdevenir Estat propi d'una part de la població, que ha estat més important o menys dependent del període històric.

— Com creu que està l'independentisme en aquests moments? Com creu que evolucionarà?

En aquest moment, l'independentisme català ha esdevingut una aposta majoritària dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, que ha de desembocar necessàriament en una consulta popular amb una pregunta molt clara: Catalunya ha de decidir lliurement si vol seguir essent una comunitat autònoma o vol constituir-se en Estat independent en el sí de la UE.

— Creu que la situació actual està fortament influenciada per la implicació de la societat en el moviment?

La implicació de la societat civil ha estat determinant per donar impuls al moviment actual. És important que en un procés com el nostre, els ciutadans i ciutadanes es posin al capdavant i estirin el carruatge, ja que dóna molta més legitimitat al procés.

— Respecte a l'evolució des del final de la dictadura, quina ha estat l'etapa en que el moviment ha tingut més importància i per què?

Com ja he comentat abans, l'etapa actual és la més important, ja que el sentiment independentista s'ha convertit en quotidià i majoritari. Hi han influït molts factors, com la situació econòmica i política, però també la fatiga de veure com els nostres drets més fonamentals es qüestionen des de l'Estat central i també l'ofec econòmic que patim.

— Les accions socials i la fundació d'assemblees, associacions... creu que portarà a més implicació dels partits polítics o del poder polític?

Això ja ha passat. De fet, partits polítics que fins fa poc no creiem en una Catalunya independent, segurament degut a la pressió popular i entenent quin sentiment viu el país, han optat per enfilarse al tren de l'independentisme. Parlo d'ICV i sobretot de Convergència, un partit necessari per tirar endavant el procés.

— Pel que fa a la implicació de la societat, quina franja d'edat mostraria més implicació, segons el seu parer, en aquest procés?

La implicació al procés és absolutament transversal i això el fa més potent. Si abans el sector més jove de la societat era el que estava més a favor

d'un Estat propi, actualment la voluntat de ser un poble lliure no té distincions d'edat, sexe, ni tan sols d'origen.

— Quin paper té un partit com ERC en el procés?

ERC ha de ser el gran garant perquè el procés arribi a bon port. ERC està al costat de la ciutadania i sempre hem cregut i apostat per un Estat propi.

— Quins són els fets més destacats de la història recent (després de la dictadura) que creu que han impulsat aquest procés independentista?

Com ja he dit abans, el cansament davant d'un Estat que ens ofega econòmicament, que no respecte els nostres drets més fonamentals i que no respon amb democràcia a la voluntat democràtica del nostre poble.

— En l'actualitat, quins són els passos que s'haurien de seguir, respecte la seva opinió?

Cal fer la consulta el més aviat possible, al 2014 sense cap dubte. En funció del resultat, llavors es prendrà el camí que marquin les urnes. Amb l'Estat espanyol serà molt complicat el diàleg, per tant hem de buscar recolzament exterior. Europa i el món han d'entendre i respectar la voluntat democràtica dels catalans i catalanes.

— Què opina de la iniciativa de la Via Catalana? Tindrà repercussions?

La Via Catalana ha estat un èxit rotund, que ha servit com una gran demostració de força cívica i democràtica, i alhora ha fet veure al món que els catalans i catalanes volem ser lliures.

— Pel que fa al ressò internacional de la situació de Catalunya, com creu que es veu des de l'exterior, tant a la resta d'Espanya com a nivell europeu?

A Espanya tots ho coneixem, es vol minimitzar el procés i esperar que es desinfla, cosa que no passarà. Tampoc hi ha voluntat de diàleg i de respectar una consulta. A nivell exterior, dubto que cap país democràtic no accepti un dret tan elemental en democràcia com és que un poble decideixi a les urnes quin ha de ser el seu estatus i el seu futur.

— Els mitjans de comunicació tenen un paper fonamental en el tractament de la informació, com creu que està arribant la informació de la situació que atravesava Catalunya a la resta del món?

Crec que gràcies a manifestacions multitudinàries, al món es parla de Catalunya i els mitjans de comunicació internacionals han fet molt ressò del procés català, fet que ens afavoreix i serà clau per l'èxit del procés.

Entrevista a Xevi Vilar, membre de l'Assamblea local de la CUP de Manlleu

(feta a través del correu electrònic. Enviada el 20 de setembre del 2013; resposta el 25 de setembre del 2013)

— Com definiria independentisme des del seu punt de vista?

Des de la CUP entenem la independència com un punt de partida, una eina que permeti al poble català, per una banda, ser reconegut com a tal i, per altre, disposar dels instruments necessaris per construir una nació socialment justa.

— Com creu que està l'independentisme en aquests moments? Com creu que evolucionarà?

El moviment independentista en els darrers anys ha fet un creixement exponencial. Aquest sentiment, impulsat bàsicament pels moviments populars catalans ha vist la seva recompensa i actualment segurament és una de les reivindicacions més fermes i majoritàries d'Europa.

El fet que sigui una reivindicació teixida principalment des del carrer em fa pensar que difícilment aquest sentiment podrà ser eradicat per part de les institucions, mitjans de comunicació..., per la qual cosa pronostico que aquest sentiment serà lleugerament creixent fins el moment d'assolir la nostra llibertat nacional.

Un altre aspecte que em fa ser optimista és el paper de l'estat espanyol en tot aquest conflicte. Els partit que governa l'Estat espanyol amb majoria absoluta, molt condicionats per poders fàctics ultraespanyolistes, mai permetrà que hi hagi una entesa entre l'Estat espanyol i Catalunya. Al contrari, com han

estat fent fins ara seguiran afogant el poble català en tot allò que puguin (econòmicament, culturalment...) i això farà que el nombre d'independentistes creixi de forma constant.

— Creu que la situació actual està fortament influenciada per la implicació de la societat en el moviment?

Del que estic convençut és que si no hi hagués hagut la manifestació del 11-S del 2013, CiU estaria fent el que ha fet des del final de la dictadura, defensant la qüestió catalana entenent-la simplement com un tret folklòric.

I per tant entenc que si CiU, o més ben dit UDC, ha adoptat el sobiranisme és per la pressió popular. A ningú se li escapa que si CiU no defensés la independència acabaria perdent la major part del seu electorat.

I de fet, aquesta és una de les grans proeses del procés independentista, que la societat catalana, mitjançant el treball desinteressat en centenars d'assemblees locals, n'hagi estat la protagonista.

— Respecte a l'evolució des del final de la dictadura, quina ha estat l'etapa en que el moviment ha tingut més importància i per què?

Sense cap dubte, l'etapa actual és la que està tenint una major importància en aquest procés. Principalment perquè el moviment independentista ha sabut implicar un gruix de la població molt important i possiblement majoritari.

De totes maneres no ens hem d'oblidar d'aquells col·lectius i persones que des de finals de la dictadura han estat lluitant per aquest mateix objectiu. I ho han fet patint en silenci de mitjans i partits, la repressió policial desmesurada i en ocasions morint per aquesta mateixa causa. Sense la seva tasca la situació actual seria molt diferent.

— Les accions socials i la fundació d'assemblees, associacions... creu que portarà a més implicació dels partits polítics o del poder polític?

Crec que en aquests moments la pressió popular ja ha fet l'afecte que havia de fer en els partits que no s'havien definit al respecte. Ara ja sabem el

paper de cada una de les formacions polítiques pel que fa a la qüestió independentista.

Per altra banda, crec que és bo que la política no recaigui només als partits i que els diferents moviments socials i la població en general cada dia hi tingui més coses a dir i no tant sols pel que fa a la qüestió independentista sinó que també en qüestions socials, econòmiques i , en definitiva, en tot allò que afecti a la societat.

— Pel que fa a la implicació de la societat, quina franja d'edat mostraria més implicació, segons el seu parer, en aquest procés?

El sentiment independentista sempre, ho des que jo ho recordo, havia estat una cosa de “quatre joves radicals”. Però a mesura que aquest sentiment ha anat creixent, ha fet que el ventall de gent fos molt més heterogeni i així es va poder comprovar tant a la manifestació de la diada a l'any passat com a la mateixa via catalana.

Actualment no crec que es pugui afirmar que hi hagi una franja d'edat més independentista que una altra.

— Els resultats de les eleccions es corresponen amb el pensament de la gent?

Personalment crec que no, moltes vegades a l'hora de votar la gent no es limita a escollir el partit que vota segons allò que defensa. Hi ha molts altres variables en joc com pot ser el fet de votar-ne un per què no guanyi l'altre, el fet de no votar a aquell que possiblement no pugui entrar al parlament... A més a més cal tenir en compte que gran part de la gent no sap realment què defensa cada partit, i part del vot ve determinat per la presència de les diferents formacions als diferents mitjans de comunicació. També cal tenir en compte que una part molt important de la gent (35-40%) no vol o no pot votar.

— Quin paper té un partit com la CUP en el procés?

El paper de la CUP-EA en aquest procés és relativament limitat, tot i tenir tres diputats, ser presents en alguns ajuntaments i tenir certa força als carrers no tenim la influència que ens agradaria a l'hora d'encarar el procés.

De totes maneres la nostra tasca en aquest sentit és donar veu als diferents moviments socials que sistemàticament han estat exclosos de decisions tan rellevants com aquesta. Per altra banda des de la CUP defensem que aquest procés sigui “per canviar-ho tot”, entenem la independència com una eina que permeti als Països Catalans canviar l’actual model capitalista, un model pensar per enriquir només a unes elits a resultes del patiment d’una majoria. La nostra funció també recau en qüestionar la nostra presència a la UE de Merkel, en apostar per una democràcia realment participativa i en recordar que la nació completa va de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar.

— Quins són els fets més destacats de la història recent (després de la dictadura) que creu que han impulsat aquest procés independentista?

És evident que la manifestació de la diada del 2012 i la Via Catalana han tingut un pes importantíssim en el procés, realment han estat els dos actes que han fet que aquest procés no tingui aturador. De totes maneres no hem d’oblidar els milers de manifestacions, xerrades, assemblees, concentracions... que han tingut lloc des del principi de la transició fins a l’impuls de l’ANC.

— En l’actualitat, quins són els passos que s’haurien de seguir, respecte la seva opinió?

El que cal, de forma immediata, és definir una pregunta clara per una resposta clara, posar data a la consulta i deixar de perdre el temps amb suposades negociacions amb l’Estat Espanyol. Al meu entendre hem d’apostar per una desobediència institucional i social; és absurd, en aquestes alçades, pensar que negociant amb Rajoy podrem tirar la consulta endavant. Aquesta s’ha de fer els agradi o no.

Cal que tots els passos que es vagin fent a partir d’ara estiguin orientats a definir els paràmetres de la consulta.

— Com veu la iniciativa de la Via Catalana per la pròxima diada? Tindrà repercussions?

La Via Catalana ha estat útil bàsicament per a dues coses prou importants: Per una banda, per mostrar al món la nostra voluntat de separar-nos

d'Espanya i, per altra banda, per auto-conscienciar-nos de la capacitat i voluntat de canvi que tenim .

Jo entenc que les repercussions que ha tingut la Via Catalana han afectat bàsicament la pròpia població independentista catalana i al govern de la Generalitat. Crec que ha suposat una injecció de moral per tots aquells que hi vam participar i per els que, sent independentistes, es van quedar a casa. El govern de CiU-ERC per la seva part van entendre novament que si no son prou fermes en l'assoliment d'aquest objectiu la ciutadania els donarà l'esquena.

— Pel que fa al ressò internacional de la situació de Catalunya, com creu que es veu des de l'exterior, tant a la resta d'Espanya com a nivell europeu?

Crec que des de la resta d'Espanya, en trets generals, aquesta situació es veu tal i com ho mostra la caverna mediàtica espanyolista. Ho enfoquen com si fos una dèria de l'Artur Mas, una dèria que a través de la manipulació ha aconseguit enganyar a una part dels catalans. A part d'això pretenen fer veure que és un procés que va contra la mateixa ciutadania espanyola i no com el que realment és, la voluntat d'un poble que vol exercir el seu dret a l'autodeterminació.

Per sort hi ha molts sectors dels diferents pobles de l'estat que són conscients de la realitat catalana i que no tan sols entenen la nostra postura sinó que més a més la defensen. No els oblidéssim.

Els mitjans de comunicació a nivell europeu de moment donen una visió més objectiva de la "qüestió catalana" per la qual cosa entenc que ens veuen com un poble més modern, obert i demòcrata que l'espanyol i que estem duent a terme una lluita exemplar, tant amb la forma com en el fons. Una altra cosa és la visió dels seus respectius governs, condicionats clarament pels possibles afectes d'aquest procés en els seus interessos econòmics.

— Els mitjans de comunicació tenen un paper fonamental en el tractament de la informació, com creu que està arribant la informació de la situació que travessa Catalunya a la resta del món?

Bé, crec que aquesta pregunta ja ha quedat molt resolta a l'anterior resposta. De totes maneres m'agradaria destacar que Internet també està tenint un paper molt destacat en aquest sentit.

Gràcies a les moltes campanyes que s'estan duent a terme des d'aquí la gent que està connectada a l'altra punta del món es pot assabentar d'aquest procés sense la necessitat d'engegar la TV o la ràdio. Això permet que la informació que els arriba pugui ser major i molt més nítida.

10.2- Resultats eleccions 1975-2012Eleccions 1980:

Nom del partit	Vots	% de vots	Diputats
Convergència i Unió	752943	27,83	43
Partit dels Socialistes de Catalunya- PSOE	606717	22,43	33
Partit Socialista Unificat de Catalunya	507753	18,77	25
Centristes de Catalunya- UCD	286922	10,61	18
Esquerra Republicana de Catalunya	240871	8,9	14
Partido Socialista de Andalucía-Partido Andaluz	71841	2,66	2
Solidaritat Catalana	64004	2,37	0
Nacionalistes d'Esquerra	44798	1,66	0
Unitat Popular del Socialisme C.U.P.S.	33086	1,22	0
Fuerza Nueva	27807	1,03	0
Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional de Catalunya	14077	0,52	0
Partit Comunista Obrer de Catalunya	12963	0,48	0
Unidad Comunista	8198	0,3	0
Falange Española de las J.O.N.S.	6637	0,25	0
Partido Nacional Independiente	4741	0,18	0
Conservadors de Catalunya	4095	0,15	0
Partits amb ideologia independentista	299746	11,08	14

Eleccions 1984

Nom del partit	Vots	% de vots	Diputats
Convergència i Unió	1346729	46,8	72
Partit dels Socialistes de Catalunya-PSOE	866281	30,11	41
Alianza Popular-Partido Demócrata Popular-Unió Liberal	221601	7,7	11
Partit Socialista Unificat de Catalunya	160581	5,58	6
Esquerra Republicana de Catalunya	126943	4,41	5
Partit dels Comunistes de Catalunya	68836	2,39	0
C.E. Entesa de l'Esquerra Catalana	35937	1,25	0
Partido Verde (Vértice Esp. Reiv. Desr. Ecológico)	8714	0,3	0
Partit Socialdemòcrata de Catalunya	6768	0,24	0
Partido Socialista de los Trabajadores	5381	0,19	0
Partit Obrer Socialista Internacionalista	3533	0,12	0
Partit Obrer Revolucionari d'Espanya	2694	0,09	0
Partit Comunista Obrer de Catalunya	2593	0,09	0
Liga Comunista Revolucionaria	1861	0,06	0
Partido Comunista de España (Marxista-Leninista)	1834	0,06	0
Partido Español Demócrata	1110	0,04	0
Partit Lleidatà	856	0,03	0
Unitat d'Aran-Partit Nacionalista Aranès	787	0,03	0
Moviment Comunista de Catalunya	164	0,01	0
Partits amb ideologia independentista	162880	5,66	5

Eleccions 1988

Nom del partit	Vots	% de vots	Diputats
Convergència i Unió	1232514	45,72	69
Partit dels Socialistes de Catalunya-PSOE	802828	29,78	42
Iniciativa per Catalunya	209211	7,76	9
Alianza Popular	143241	5,31	6
Esquerra Republicana de Catalunya	111647	4,14	6
Centre Democràtic i Social	103351	3,83	3
Alternativa Verda-Moviment Ecologista Catalunya	16346	0,61	0
Els Verds Ecologistes	8730	0,32	0
Els Verds	8105	0,3	0
Partit Ecologista de Catalunya VERDE	5927	0,22	0
Partido Andaluz de Cataluña	5815	0,22	0
Partido Socialista de los Trabajadores	5794	0,21	0
Partit Socialdemòcrata de Catalunya	5156	0,19	0
Juntas Españolas	4524	0,17	0
Unificació Comunista d'Espanya	3358	0,12	0
Partit Obrer Revolucionari d'Espanya	2727	0,1	0
Liga Obrera Comunista	2228	0,08	0
Falange Española de las J.O.N.S.	2202	0,08	0
Partit Humanista de Catalunya	2195	0,08	0
Aliança per la República	1119	0,04	0
Unitat Popular Republicana	1066	0,04	0
Unidad Centrista	905	0,03	0
Partits amb ideologia independentista	111647	4,14	6

Eleccions 1992

Nom del partit	Vots	%	Diputats
Convergència i Unió	1221233	46,19	70
Partit dels Socialistes de Catalunya-PSOE	728311	27,55	40
Esquerra Republicana de Catalunya	210366	7,96	11
Iniciativa per Catalunya	171794	6,5	7
Partit Popular	157772	5,97	7
Centre Democràtic i Social	24033	0,91	0
Partit dels Comunistes de Catalunya	22181	0,84	0
Els Verds-Unió Verda	14041	0,53	0
A.E. José María Ruiz Mateos	13067	0,49	0
Alternativa Verda-Moviment Ecologista de Catalunya	10323	0,39	0
Partido Socialista de los Trabajadores	10270	0,39	0
Los Ecologistas	9879	0,37	0
Partit Ecologista de Catalunya VERDE	7786	0,29	0
Catalunya Lliure	5241	0,2	0
Partit Obrer Revolucionari d'Espanya	2258	0,09	0
Socialistes Independents	2080	0,08	0
Partit Humanista	1752	0,07	0
Joventut Republicana de Lleida	431	0,02	0
Partits amb ideologia independentista	217687	8,24	11

Eleccions 1995

Nom del partit	Vots	%	Diputats
Convergència i Unió	1320071	40,95	60
Partit dels Socialistes de Catalunya-PSOE	802252	24,88	34
Partit Popular	421752	13,08	17
Esquerra Republicana de Catalunya	305867	9,49	13
Iniciativa per Catalunya-Els Verds	313092	9,71	11
Alternativa Ecologista de Catalunya (Verds Europeus)	14651	0,45	0
Partit Ecologista de Catalunya	5639	0,17	0
Partit Obrer Revolucionari	3886	0,12	0
Partit Revolucionari dels Treballadors	2221	0,07	0
P.I.Ciudadans de Catalunya-F.P.Independ. de España	1580	0,05	0
Plataforma Cívica-Nou Partit Socialista	869	0,03	0
Falange Española de las J.O.N.S.	327	0,01	0
Partido de los Trabajadores Autónomos de España	194	0,01	0
Partido Democrático del Pueblo	134	0	0
Partits amb ideologia independentista	305867	9,49	13

Eleccions 1999

Nom del partit	Vots	%	Diputats
Convergència i Unió	1178420	37,70	56
PSC-Ciutadans pel Canvi	948202	30,33	36
PSC-Ciutadans pel Canvi-IC-Verds	235097	7,52	16
Partit Popular	297265	9,51	12
Esquerra Republicana de Catalunya	271.173	8,67	12
Iniciativa per Catalunya-Verds	78441	2,51	3
Esquerra Unida i Alternativa	44454	1,42	0
Els Verds (Confederació Ecologista de Catalunya)	22797	0,73	0
Els Verds-Alternativa Verda	8254	0,26	0
Partit Obrer Socialista Internacionalista	2784	0,09	0
Estat Català	1774	0,06	0
Partit Humanista de Catalunya	1327	0,04	0
Falange Española de las J.O.N.S.	1281	0,04	0
Unión Centrista-Centro Democrático y Social	1161	0,04	0
Partit de la Llei Natural	1029	0,03	0
UNIC-FIC	881	0,03	0
Trabajadores Públicos Rebotados	833	0,03	0
Partit Espinaltià	799	0,03	0
Lluita Internacionalista	485	0,02	0
Unión Federal Democrática	447	0,01	0
Catalans al Món	110	0,00	0
Partido Democrático del Pueblo	108	0,00	0
Partits amb ideologia independentista	272.947	8,73	12

Eleccions 2003

Nom del partit	Vots	%	Diputats
Convergència i Unió	1024425	30,94	46
Partit dels Socialistes de Catalunya-CpC	1031454	31,16	42
Esquerra Republicana de Catalunya	544324	16,44	23
Partit Popular	393499	11,89	15
Iniciativa Verds-Esquerra Alternativa	241163	7,28	9
Els Verds-l'Alternativa Ecologista	18470	0,56	0
Plataforma per Catalunya	4892	0,15	0
Partit Obrer Socialista Internacionalista	4226	0,13	0
Partit Comunista del Poble de Catalunya	2580	0,08	0
Escons Insubmisos	2220	0,07	0
Estat Català	1890	0,06	0
Els Verds-Alternativa Verda	1886	0,06	0
Izquierda Republicana-Partit Republicà d'Esquerra	1714	0,05	0
Partit Humanista de Catalunya	1647	0,05	0
Una Altra Democràcia és Possible	1386	0,04	0
Centro Democrático y Social	1073	0,03	0
Partido Nacionalista Caló	812	0,02	0
Moviment Social Republicà	804	0,02	0
Lluita Internacionalista	802	0,02	0
Españoles Bajo el Separatismo	603	0,02	0
Ciudadanos en Blanco	401	0,01	0
Partits amb ideologia independentista	546214	546214	23

Eleccions 2006

Nom del partit	Vots	%	Diputats
Convergència i Unió	935756	31,52	48
PSC-Ciutadans pel Canvi	796173	26,82	37
Esquerra Republicana de Catalunya	416355	14,03	21
Partit Popular	316222	10,65	14
Iniciativa per Catalunya Verds - EUiA	282693	9,52	12
Ciutadans-Partido de la Ciudadanía	89840	3,03	3
Els Verds - Ecologistes i Verds de Catalunya	17900	0,6	0
Partido Animalista Contra el Maltrato Animal	13730	0,46	0
Escons Insubmisos-Alt. dels Demòcrates Descontents	6922	0,23	0
Partit Republicà Català	6024	0,2	0
Partit Obrer Socialista Internacionalista	5632	0,19	0
Partit Comunista del Poble de Catalunya	4158	0,14	0
Els Verds-Alternativa Verda	3228	0,11	0
Partit Família i Vida	2776	0,09	0
Plataforma Adelante Cataluña (Alt.Española-DN)	2735	0,09	0
Partit Humanista de Catalunya	2608	0,09	0
Movimiento Social Republicano	1096	0,04	0
Carmel/Partido Azul	1039	0,04	0
Por un Mundo Más Justo	945	0,03	0
Catalunya Decideix	668	0,02	0
P. Comunista del Poble de Catalunya-Nosaltres Som	640	0,02	0
Ciudadanos en Blanco	626	0,02	0
Izquierda Republicana-Partit Republicà d'Esquerra	524	0,02	0
Partits amb ideologia independentista	422379	14,23	21

Eleccions 2010

Nom del partit	Vots	%	Diputats
Convergència i Unió	1202830	38,43	62
Partit Socialista de Catalunya	575233	18,38	28
Partit Popular	387066	12,37	18
Iniciativa per Catalunya Verds- Esquerra Unida i Alternativa	230824	7,37	10
Esquerra Republicana de Catalunya	219173	7	10
Solidaritat Catalana Per la Independència	102921	3,29	4
Ciutadans- Partido de la Ciudadanía	106154	3,39	3
Plataforma per Catalunya	75134	2,4	0
Reagrupament Independentista	39834	1,27	0
Escons en blanc- Ciudadanos en blanco	18679	0,6	0
Els Verds- Grup Verd Europeu	15784	0,5	0
Partit Animalista Contra el Maltractament Animal	14238	0,45	0
Des de Baix	7189	0,23	0
Coordinadora Reusenca Independent	6990	0,22	0
Pirates de Catalunya	6451	0,21	0
Unión Progreso y Democracia	5418	0,17	0
Partido de los Pensionistas en Acción	3330	0,11	0
Partit Comunista del Poble de Catalunya	3028	0,1	0
Alternativa de Govern	2208	0,07	0
Partit Família i Vida	2201	0,07	0
Per Un Món Més Just	2100	0,07	0
Partido Obrero Socialista Internacionalista	1920	0,06	0
Falange Española De Las J.O.N.S.	1760	0,06	0

Partit Republicà d'Esquerra- Izquierda Republicana	1547	0,05	0
Partido Castellano	1066	0,03	0
Partit Humanista	908	0,03	0
Unificación Comunista Española	904	0,03	0
Pagesos per la Dignitat Rural Catalana	824	0,03	0
Moviment Social Republicà/ Movimiento Social Republicano	788	0,03	0
Gent Nostra	597	0,02	0
Partido Gay, Lesbico, Bixsexual, Transexual y Heterosexual	498	0,02	0
Partit per Catalunya	314	0,01	0
Centro Democrático y Social	218	0,01	0
Bloc Sobiranista Català	187	0,01	0
Partido Aragonés	98	0	0
Solidaridad y Autogestión Internacionalista	82	0	0
Alternativa Liberal Social	54	0	0
Partit de Justícia i Progrés	49	0	0
DemocraticaWEB	46	0	0
Partits amb ideologia independentista	362115	11,57	14

Eleccions 2012

Nom del partit	Vots	% vots	Diputats
Convergència i Unió	1.116.259	30,70%	50
Esquerra Republicana de Catalunya	489.124	13,70%	21
Partit Socialista de Catalunya	524.707	14,43%	20
Partit Popular	471.681	12,97%	19
Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa	359.705	9,89%	13
Ciutadans	275.007	7,56%	9
CUP-Alternativa d'Esquerres	126.435	3,47%	3
Plataforma per Catalunya	60.107	1,65%	0
Solidaritat Catalana per la Independència	46.838	1,28%	0
Escons en blanc	28.288	0,77%	0
Partit Animalista Contra el Maltractament Animal	20.861	0,57%	0
Pirates de Catalunya	18.219	0,50%	0
Unión Progreso y Democracia	14.614	0,40%	0
FARTS.cat	11.702	0,32%	0
Via Democràtica	5.984	0,16%	0
Unificación Comunista de España	2.582	0,07%	0
Partit Republicà d'Esquerra- Izquierda Republicana	826	0,02%	0
Socialistes i Republicans (pel dret a decidir)	333	0%	0
Partits amb ideologia independentista	1.778.656	49,15%	74